

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ်
နေ့လင်းအောင်

ဗျပ်စောင်းသံရှင်
သိုင်းဝိညာဉ်

ဝ ဝိ အ င် ၊ နိ ခ ရှ ဝ က် ထံ ကျ င် ၊ ဟ

ပထမပိုင်း

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ်

(ပထမပိုင်း)

မဟူရာည....

ယူနန်မြစ်တစ်လျှောက် အမှောင်ထုကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။

မြစ်တွင်းရှိဝါးဖောင်တစ်ခုပေါ်တွင် သေသပ်စွာဆောက်လုပ်ထားသောတဲအိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိ၏။

တဲအိမ်ငယ်၏တံစက်မြိတ်အစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ဖန်မီးအိမ်တစ်လုံးစီ ချိတ်ဆွဲထားလျက်ရှိရာ....

ဖန်မီးအိမ်မှမီးအလင်းရောင်သည် မြစ်တွင်းသို့ယှက်ဖြာ၍ ကျရောက်လျက်ရှိနေပေသည်။

ထိုအလင်းရောင်ကြောင့်ပင်....

တဲအိမ်လေးရှေ့၌ စားပွဲတစ်လုံးနှင့်ထိုင်ခုံတစ်လုံးရှိနေသည်ကိုမြင်တွေ့ရသည်။

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မည်သည့်အရာမျှရှိမနေသော်လည်း စားပွဲပေါ်တွင်မူ အနီရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသောသေတ္တာငယ်တစ်လုံးရှိနေပေသည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သေတ္တာငယ်ကိုဖုံးအုပ်ထားသော
ကတ္တီပါစအားဆွဲဖယ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အလွန်တရာလှပသောလက်ကလေးနှစ်ဖက်
သည် သေတ္တာအဖုံးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ညင်သာ
စွာထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုအရာကား ဗျပ်စောင်းတစ်လက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

လက်ချောင်းကလေးများကို လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အခါ ဗျပ်
စောင်းထဲမှ အလွန်တရာဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသောသံစဉ်
တစ်ခု ဖျံလွင့်ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ?

အလွန်ကြေကွဲဖွယ်ရာ သံစဉ်တစ်ခုသည် ဗျပ်စောင်းမှ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

ဗျပ်စောင်းကိုတီးခတ်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်
တွင်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်အရိပ်အယောင်များကိုတွေ့မြင်နေ
ရလေသည်။

သူမသည် ငြိမ်သက်နေသောယူနန်မြစ်ရေပြင်ကိုစိုက်ကြည့်
ကာ ဗျပ်စောင်းကိုတီးခတ်နေ၏။

သူမ၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သည်။

သူမ၏မျက်နှာသည် အလွန်တရာလှပသောမျက်နှာဖြစ်ပေ
သည်။ မည်သည့်ယောက်ျားသားမဆို စွဲမက်ကြရမည့်မျက်နှာထား
မျိုးဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူမ၏လှပသောမျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်
စက်ဟန်မူရာမျိုးပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအခါ...

၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဗျပ်စောင်းမှထွက်ပေါ်လာသောသံစဉ်မှာလည်း ခက်ထန်
ကြမ်းတမ်းသည့်သံစဉ်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၉

မိန်းကလေးသည်....

ဗျပ်စောင်းအား ကြမ်းတမ်းစွာနေလေသည်။

ရုတ်တရက်....

ကန်ရေပြင်သည်လည်းလှုပ်ရှားလူးလွန့်လာ၏။

အိမ်ကလေး၏တံစက်မြိတ်အစွန်းနှစ်ဖက်၌ ချိတ်ဆွဲထား
သော ဖန်မီးအိမ်နှစ်လုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခါယမ်းလှုပ်ရှားလာ၏။

ထိုစဉ်....

မိန်းကလေးသည် ဗျပ်စောင်းကိုတီးခတ်နေရာမှ....

ရုတ်တရက်ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဗျပ်စောင်းသံစဉ်များလည်း တိခန့်ရပ်ဆိုင်းသွား
လေတော့သည်။ မိန်းကလေး၏ကန်ရေပြင်အားစိုက်ကြည့်နေသော
မျက်လုံးအစုံတွင် လူသတ်လိုသောဟန်အမူအရာများပေါ်လွင်ထင်ရှား
နေသည်။

သူမသည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးထဲတွင် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ဆီက
အဖြစ်အပျက်များအား စိကာစဉ်ကာမြင်ယောင်နေလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဗျစ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၁

ဤနေရာသည် ယူနန်နယ်စပ်ရှိလွင်ပြင်တစ်ခုဖြစ်၏။
လွင်ပြင်ထဲတွင် သစ်သားအိမ်လေးတစ်လုံးရှိနေသည်။
ထိုအိမ်ကလေးရှေ့တွင်....

အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အ
သက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အား ရေမိုးချိုး
ပေးနေသည်။

ရေငါးခွက်ခန့်လောင်းပြီးသောအခါ....

ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကလေးငယ်အား ချေးတွန်းဆပ်ပြာတိုက်
ကာ ရေသုံးလေးခွက်ထပ်လောင်း၍အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။
ထို့နောက်....

သူမသည် မောင်လေးဖြစ်သူအတွက် အဝတ်အစားများလဲ
ဝယ်ပေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

အိမ်ရှေ့ဆီမှမိခင်ဖြစ်သူ၏အသံကိုကြားရသည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

“အစ်ကိုဖုချင်းလွေ... ရှင် ကျွန်မသားသမီးအတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ဖုချင်းလွေက....

“အို... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါကငါ့သားသမီးတွေ အတွက် မစဉ်းစားဘဲနေပါ့မလား”

ဟုပြန်ပြောသည်။

မိခင်ဖြစ်သူကျင်းမေက....

“ရှင် စဉ်းစားတယ်သာပြောတာ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီဗျပ်စောင်းကြီးရှေ့မှာပဲထိုင်ပြီး တစ်နေ့ကုန်နှိုက်ချွတ်နေတာပဲ... နေပါဦး ဒီဗျပ်စောင်းကြီးကဘာများထူးခြားနေလို့လဲ”

ဟု အားမလိုအားမရလေသံဖြင့်ပြန်မေးလေသည်။

ဖုချင်းလွေက မိမိရှေ့ရှိဗျပ်စောင်းအားငုံကြည့်ကာပြုံးလိုက်လေသည်။

သူ၏အပြုံးသည် အလွန်တရာအားရကျေနပ်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်ပေသည်။

“ကျင်းမေ... မင်းဟာ လက်နက်ပါရဂူတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးဆိုတာမေ့နေပြီလား”

ကျင်းမေက မျက်လုံးပြူးကာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည်....

ဗျပ်စောင်းသံရှင်ဆိုင်ကြည့် (၁) ❖ ၁၃

ဗျပ်စောင်းကိုတစ်လှည့် ဖုချင်းလွေကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ဘေးမလည်စွာဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လို... ရှင်က ဒီဗျပ်စောင်းကို လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် နှိတ်ထားတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဖုချင်းလွေကပြုံးကာ....

“ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး... ဟုတ်ကိုဟုတ်တာကွ၊ ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းကို အင်မတန်အစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်တစ်မျိုးအဖြစ်ဖန်တီးတီထွင်ထားတာလေ”

ထိုစကားကြောင့်....

ကျင်းမေမှာ အလွန်အံ့ဩသွားမိလေတော့သည်။

သူမသည် ဗျပ်စောင်းအားတစ်ချက်တီးခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖုချင်းလွေအားမော့ကြည့်ကာ....

“ရှင်ရဲ့ဗျပ်စောင်းက သာမန်ဗျပ်စောင်းတစ်လက်လို့ပါပဲပဲ။ ဘယ်မှာလက်နက်ဖြစ်လို့လဲ”

ဖုချင်းလွေကသဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

သူသည် ရယ်မောရင်းရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီမှာကျင်းမေ မိခင်ကွာ သိုင်း

ကမ္ဘာလျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ နန်းကလေးသစ်ကို ပြီး ည့်လှချည်လားကွာ”

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းမေသည် ဖူချင်းလွေ၏စကားကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ် သွားလေသည်။

သူမက ဖူချင်းလွေအားမျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲကာ....

“ရှင်ကကော ကျွန်မကို ရှင်တီထွင်တဲ့လက်နက်အကြောင်း ဘာများပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ပြောပြထား သင့်တာပေါ့ရှင်”

ဖူချင်းလွေကပြုံးလိုက်သည်။

ပြီနောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်....

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်မင်းကိုမပြောပြခဲ့မိ တာတော့ အပြစ်ရှိပါတယ်”

ကျင်းမေက သူ့အားမျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... ဒါဆိုရင် အခု ဒီဗျပ်စောင်းအကြောင်း ရှင်းပြတော့ လေ”

ဖူချင်းလွေကပြုံး၍ ဗျပ်စောင်းအား အနီရောင်သေတ္တာထဲ မှထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် တယုတယပွတ်သပ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရ အောင် တီထွင်ထားတာလေ... ဒီဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ရင် သာမန်ဗျပ် စောင်းလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဗျပ်စောင်းကို အတွင်းအားထည့်ပြီး ကြမ်းကြမ်း

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပိညာဉ် (၀) ❖ ၁၅

တမ်းတမ်းတီးခတ်မယ်ဆိုရင်... တီးခတ်သူရဲ့အတွင်းအား ကောင်း သလောက် အသံကြားရသူအတွက် နားစည်ကွဲပြီးသေဆုံးသွားစေနိုင် တယ်”

သူကဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီး ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့အရာဝတ္ထုတွေတောင်မှ ဒီဗျပ် စောင်းကထွက်ပေါ်လာတဲ့ အတွင်းအားရဲ့ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကျိုးပဲ့ ကြေမွသွားနိုင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့်....

ကျင်းမေ အလွန်အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟာ... ဒါဆို အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းနေတာပဲ”

ဖူချင်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းထဲမှာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုလဲထည့်သိမ်းထားသေးတယ်”

ကျင်းမေမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ပြီးနောက် စိတ်ဝင်တစားဖြင့်....

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်လဲဟင်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းအား လက်ဖြင့်အသာအယာပူပူနွေး သပ်ကာရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ဒီဗျပ်စောင်းထဲမှာ ဂိုဏ်းအသီးသီးကကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ရေးသားဖော်ပြထားတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီသိုင်းကွက်တွေရဲ့ ဟာကွက်တွေကိုလဲ ဖော်ပြပေးထားတယ်”

ကျင်းမေ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

“အို... ရှင်တကယ့်ကိုစိတ်ကူးကောင်းတာပဲကိုး၊ ဟုတ်တယ် သိုင်းကွက်တိုင်းမှာ ဟာကွက်ဆိုတာရှိနေစမြဲပဲ။ ဒါကို ဘယ်သူကမှ ကရပြု မလေ့လာခဲ့ကြဘူး”

ဖူချင်းလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ... တကယ်လို့သာ ဂိုဏ်းအသီးသီးက ဒီ ဟာကွက်တွေအကြောင်းကိုသိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဂိုဏ်းရဲ့ လိုအပ်ချက်ကိုပြုပြင်လို့ရတယ်။ တစ်ခါ သူများဂိုဏ်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို အနိုင်ယူလို့ရတယ်”

ကျင်းမေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် နားလည်သည့်လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဪ... ရှင်က ဒါကြောင့် ဒီဗျပ်စောင်းကိုတီထွင်ဖို့အတွက် လူသူမနီးတဲ့လွင်ပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တာကိုး”

ဖူချင်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းမေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သောဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒီဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ပြီးစိုးရိမ်နေမိတယ်”

ဖူချင်းလွေက သူမအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး... မင်းကဘာဖြစ်လို့စိုးရိမ်ရတာလဲ”

ကျင်းမေသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်... ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ သိုင်းလောကသားတွေဟာ သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် အလွန်လောဘရမ္မက်ကြီးတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင် ဒီဗျပ်စောင်းကိုတီထွင်ခဲ့တာကိုသာသိသွားကြရင် သိုင်းလောကသားတွေ ကျွန်မတို့ဆီကို စုပြုံရောက်လာကြမှာ သေချာတယ်”

ဖူချင်းလွေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့... ကျုပ်က ဒီကိစ္စကိုသိလို့ ကြိုတင်စဉ်းစားပြီးသားပါ”

ကျင်းမေမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်ကဘယ်လိုစဉ်းစားထားတာလဲ”

ဖူချင်းလွေက သူမအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက်....

၁၈ ❖ တတ္ထသိုလ်နေလင်းအောင်

အတွင်းခန်းထဲမှထွက်လာသော သားနှင့်သမီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ရဲ့သမီးနဲ့သားကို ဒီလိုလွင်ပြင်ထဲမှာတစ်သက်လုံး ထားလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပါကြောင့် ဒီလက်နက် ဘုရင့်ဆီကိုဆက်သမယ်၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ဖြူတဲ့မှာ ပြန်အခြေချပြီး သူတို့ကိုပညာသင်ပေးရမယ်”

ကျင်းမေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမကပြုံး၍သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“အင်း... ဒါမှလဲ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှစိုးရိမ်စရာမရှိတော့မှာ၊ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက်လဲ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကမှလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ရှင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တကယ်မွန်မြတ်လှပါပေတယ်၊ ကျွန်မရှင်အတွက်ဂုဏ်ပူပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် သမီးဖြစ်သူ အနီးသို့ကပ်လာကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြု၏။

ပြီးနောက် ရှို့လွင်သောအသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ... သမီးကလဲ ဖေဖေလိုတိုင်းပြည်ကိုအကျိုးပြုပေးနေတဲ့လက်နက်ပါရသူတစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်ရတာကို အင်မတန်ပဲဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဖုချင်းလေ့ အားပါးတရရယ်မောလိုက်လေသည်။
“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငါ့သမီးဖုယိုတာကတော့ တကယ်အာဂသမီးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေသင်ပေးတဲ့အတွင်းအားကိုကော လေ့ကျင့်ရဲ့လား”

ဖုယိုတာကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... သမီး နေ့စဉ်မပြတ်လေ့ကျင့်ပါတယ်”

ကျင်းမေက သားဖြစ်သူအားပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သားဖုနိုင်ဆင်း... မင်းကိုလဲ မေမေက မမအရွယ်လောက်ရောက်ရင် သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်နော်”

ဖုနိုင်ဆင်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ကျင်းမေသည် ရုတ်တရက်တစ်စုံတစ်ခုအားသတိရလာ၏။

သူမသည် ဗျပ်စောင်းအားငုံကြည့်ကာ....

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီဗျပ်စောင်းကို ဘယ်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီ ဆက်သမှာလဲ”

ဖုချင်းလေ့က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သာ ဒီဗျပ်စောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီသွားပြီး ဆက်သမယ်ဆိုရင် လမ်းခရီးမှာမလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ တစ်သိကြီး ဝင်လာနိုင်တယ်လေ”

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းမေက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒါဆိုရင် ရှင်ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

ဖူချင်းလွေကပြုံးနေသည်။ သူ၏အပြုံးမှာ အလွန်လျှိုဝှက်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ကျင်းမေက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင် ဘာတွေကျိတ်ပြီးကြစည်နေပြန်ပြီလဲ”

ဖူချင်းလွေကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကြံစည်တဲ့အလုပ်မျိုးကိုဝါသနာမပါဘူး”

ကျင်းမေက မျက်ခုံးအစုံကိုပင့်ကာ....

“ဒါဖြင့်....”

ဖူချင်းလွေက....

“ကျုပ် နေပြည်တော်ကိုလူလွှတ်ပြီးအကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ပါပြီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရဲမက်တော်တွေလွှတ်ပြီး ဒီဗျပ်စောင်းကိုလာယူကြလိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ ကျင်းမေက...

“ကျွန်မသိပြီ... ဒါကြောင့် ဟိုတစ်နေ့က အိမ်တော်ထိန်းကြီးတုလျှိုကိုနေပြည်တော်လွှတ်လိုက်တာကိုး”

ဖူချင်းလွေကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မျက်ခုံးပင့်ကာ ကျင်းမေအားကြည့်လိုက်သည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၂၁

“နေပါဦး... တုလျှိုခရီးထွက်သွားတာကို မင်းကဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

ကျင်းမေက ခပ်ထေ့ထေ့လေးပြုံးကာ....

“အစကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ စားနပ်ရိက္ခာတွေသွားဝယ်တယ်လို့ပဲထင်မိတာပေါ့။ ခုမှပဲ ဒီဗျပ်စောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ထံဆက်သဖို့ တုလျှိုကိုသွားအကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မိတာပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား ငါ့မိန်းမက တကယ်ဉာဏ်ကောင်းတာပဲကိုး”

ကျင်းမေပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကဲ... နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ထမင်းစားကြမယ်”

ဖူယိုဝှာက ကမန်းကတန်းထလိုက်ပြီ....

“ဖေဖေနဲ့မေမေ... သမီးထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဖူနိုင်ဆင်းလည်းထရပ်ကာ....

“မမ... ကျွန်တော်လဲ မမနဲ့ထမင်းဝိုင်းခူးပေးမယ်”

ဖူယိုဝှာက သူ၏ပါးကိုဆွဲလိမ်လိုက်လေသည်။

၂၂ ❖ ထတ္ထသိုလ်နေလင်းအောင်

“မောင်လေးက တကယ်လိမ္မာတာပဲကိုး... လာ မမနဲ့အတူ ထမင်းပွဲပြင်ကြမယ်”

ဖုရင်းလွေနှင့် ကျင်းမေတို့သည်လိမ္မာရေးခြားရှိသော သားနှင့်သမီးတို့ကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဖိညာဉ် (၅) ❖ ၂၃

ဖုယိုတာသည် ဖုနိုင်ဆင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ နောက်ဘက် အဆောင်ခန်းထဲသို့ဝင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ... သမီးကို ဖေဖေဗျပ်စောင်းက ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ပြရမယ်နော်”

ဖုရင်းလွေကရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

“အေးပါသမီးရယ်... ဖေဖေပြုပါမယ်”

ကျင်းမေကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သမီးကတော့ဖအေလိုပဲ... လက်နက်ဆန်းဆိုရင် တကယ် ဝါသနာပါတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့သမီးဟာငါ့လိုလျှမ်းလျှမ်းတောက်ကွယ်သိုင်း ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

ကျင်းမေကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှင်သင်ပေးထားတဲ့ အတွင်းအားလေ့ကျင့်တဲ့ပညာကို အချိန်ရှိသမျှလေ့ကျင့်နေတော့တာ ပါပဲရှင်”

ဖုချင်းလေ့က အလွန်ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း....

“ကောင်းတယ်... သူက အခုလိုဆက်ပြီးလေ့ကျင့်သွား မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ကျင်းမေက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်....

ဖုယိုဝှာက အိမ်အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာကာ ဤသို့ပြော လိုက်လေသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ထမင်းစားကြစို့.. အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ထို့နောက် သူတို့မိသားစုသည် နံနက်စာထမင်းကို တပျော် တပါးစားသောက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။

နေမင်းသည် ကောင်းကင်၏အလယ်ဗဟိုသို့ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် တစ်နေ့တာ၏အပူဆုံးအချိန်သို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ သစ်ပင်အနည်းငယ်မျှသာရှိပြီး ကျိုး တိုးကျဲ့တဲပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ကွေ့ကောက်သောလမ်းကလေး ၏အဆုံးတွင် လွင်ပြင်တစ်ခုရှိနေသည်။

လွင်ပြင်ထဲတွင် သေသပ်စွာဆောက်ထားသည့် အိမ်လေး တစ်လုံးရှိပြီး....

အိမ်ရှေ့တွင် လူလေးယောက်ရပ်တန့်နေ၏။

အမျိုးသားတစ်ယောက်....

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်တို့ဖြစ်ကြ လေသည်။

၂၆ ❖ ထက္ကသိုက်နေထင်းအောင်

သူတို့ကား တခြားလူများမဟုတ်ကြပါချေ။
 ဖူချင်းလွေတို့မိသားစုပင်ဖြစ်ပေသည်။
 ယခု သူတို့သည်...
 ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက်...
 သမီးဖြစ်သူ ဖူယွဲ့တာ၏တောင်းဆိုချက်အရ...
 ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်း၏အခွမ်းကိုပြသရန် အိမ်ရှေ့သို့
 ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းမိညာဉ် (၀) ❖ ၂၇

ဖူယွဲ့တာသည် သမီးဖြစ်သူရှေ့တွင်ချထားသောဗျပ်စောင်းကို
 စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေ၏။
 သူမ မမိတ်မသုန်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...
 ဖူချင်းလွေကဗျပ်စောင်းကိုစတင်တီးခတ်လိုက်၏။
 ဗျပ်စောင်းကို စတင်တီးခတ်လိုက်သည်နှင့်...
 ငြိမ်ညောင်းသာယာသောသံစဉ်များ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 အားပျံ့နှံ့သွားလေသည်။
 ဖူယွဲ့တာနှင့်ဖူနိုင်ဆင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍အားပေးလိုက်ကြလေသည်။
 “ဟေး... ဗျပ်စောင်းသံက အရမ်းကောင်းတာပဲ”
 ထိုအချိန်တွင်...
 ဖူချင်းလွေ၏လက်ချောင်းလေးများက ဗျပ်စောင်းကို လျှင်
 မြန်စွာတီးခတ်လိုက်၏။
 ယင်းသို့တီးရင်း ကျင်းမေအားလှမ်းကြည့်ကာ...

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကျင်းမေ... ကလေးတွေကို အနည်းဆုံးဝါးတစ်ရိုက်အကွာ
ကိုခေါ်သွားစမ်း”

ကျင်းမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေက အတွင်းအားကိုအသုံးပြုကာ ဗျပ်
စောင်းကိုတီးခတ်လိုက်လျှင်...

အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်သော ကလေးနှစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်မှန်းသိသဖြင့်...

ယခုကဲ့သို့စိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း နား
လည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းမေသည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝါးတစ်ရိုက်
အကွာသို့ဆုတ်ခွာခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်...

ဖူချင်းလွေ၏ဗျပ်စောင်းမှထွက်ပေါ်လာသော သံစဉ်များ
သည် သာယာငြိမ်ညောင်းသောသံစဉ်မှ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော
သံစဉ်အဖြစ်ပြောင်းလဲထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုတခက်အချိန်လေးမှာပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲပေါက်နေသော
အပင်များပေါ်မှသစ်ရွက်လေးများသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေတိုက်
ခတ်ခံရကာ ကြွေကျလာလေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၂၉

ထို့နောက် ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် သစ်ပင်များ ယိမ်းထိုးလှုပ်
ရှားလာပြီး...

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

သစ်ပင်သုံးပင် ပြုလဲကျသွားတော့သည်။

၀၀၀၀

ဖုလ္လိတာနှင့်ဖုနိုင်ဆင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်
သွားကြလေသည်။

ကျင်းမေသည် ဗျပ်စောင်းအား တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ပမာ
မျက်လုံးပြူး၍စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့်သည့်ဟန်မူရာများ
ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ဖုချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းကို ဆက်လက်တီးခတ်ခြင်းမပြု
တော့ဘဲ ချက်ချင်းပင်ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူသည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ဗျပ်စောင်းအားကြည့်နေ
ကြသည့် ကျင်းမေတို့သားအမိသုံးယောက်အားကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်
လေသည်။

ပြီးနောက်....
“ကဲ... ဒီဗျပ်စောင်းရဲ့အစွမ်းကိုတွေ့ကြပြီမဟုတ်လား”
ဟုဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....
ကျင်းမေသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့
ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့်အတူ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ခြင်းစသည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်နေသည်။

သူမသည် ဖုချင်းလွေထံ ကမန်းတန်းလျှောက်လာကာ....
“ဖုချင်းလွေ... ရှင် ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ဗျပ်စောင်းကို
တီထွင်နိုင်တာမျိုးကျူးစရာပါပဲ... ဒါပေမဲ့....”

ဖုချင်းလွေက လက်ကာပြလိုက်၏။
သူက သူမအားစိုက်ကြည့်ကာ....
“မင်းက ဒီဗျပ်စောင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို လူတွေသိသွားမှာ
စိုးရိမ်နေတယ်မဟုတ်လား”

ကျင်းမေက ခေါင်းကိုလေးလေးကြီးညိတ်လိုက်ရင်း....
“ဟုတ်ပါတယ်”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ....
ဖုချင်းလွေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
ပြီးနောက်....
“မပူပန်ကွာ... ကျုပ်က ကျုပ်တီထွင်ထားတဲ့လက်နက်တွေ

၃၂ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သတင်းပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ အခုလို ဒီလွင်ပြင်မှာလာပြီး ဒုက္ခခံနေတာပေါ့”

သူကစကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“နောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ တုလျှံပြန်ရောက်လာတော့မယ်လေ၊ သူနဲ့အတူ ဘုရင့်ရဲမက်တွေလဲပါလာလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီဗျပ်စောင်းကို သူတို့နဲ့အတူထည့်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

ကျင်းမေသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူမသည် ဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ကာ...

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ ရင်ထဲ၌အလိုလိုလေးလံလာမိလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်... ဖူချင်းလွေကို မိမိ၏ခံစားချက်အားပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မကတော့ ဒီဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာစိုးရိမ်နေမိတာအမှန်ပဲ”

ဖူချင်းလွေ ဘဝင်မကျဖြစ်သွား၏။

ကျင်းမေအားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ကာ...

“နေပါဦး... မင်းကဘာကိုစိုးရိမ်နေရတာလဲ”

ဟု အားမလိုအားမရမေးလိုက်သည်။

ကျင်းမေ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယိမ်းလိုက်သည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းစိညာဉ် (၁) ❖ ၃၃

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိပါဘူးရှင်... ကျွန်မ ဒီဗျပ်စောင်းကို ကြည့်ပြီး မကောင်းတဲ့နိမိတ်ဆိုးတွေကိုခံစားနေရသလိုမျိုးပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဖူချင်းလွေ၏ရင်ထဲတွင်ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

သူသည် ကျင်းမေနှင့်ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်းမေအကြောင်းကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူကျင်းမေသည် အလွန်တရာသတ္တိကောင်းသူဖြစ်၏။ မည်သည့်အခါမျှ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိခဲ့ဘူးပါ။

ယခုမူ...

သူမသည် ဤဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ကာစိုးရိမ်ပူပန်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဖူချင်းလွေက ကျင်းမေ၏ပခုံးအားသိုင်းဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေသည်။

“ကျင်းမေရယ်... ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တုလျှံကနောက်နှစ်ရက်ဆိုရင်ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းဒီဗျပ်စောင်းအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့တဲ့အပြင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကောင်းချီးပေးမှုကိုပါ ရရှိဦးမှာပါ”

ကျင်းမေ ဘာစကားမှဆက်မပြောတော့ပါ။

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေထမ်းအောင်

သူမသည် သားနှင့်သမီးကိုပန်းဖက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့
လေသည်။

ဖုရင်းလွေကလည်း သူမတို့သားအမိနောက်မှ ဗျပ်စောင်း
ထည့်ထားသောအနီရောင်သေတ္တာရှည်လေးကိုပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့
တက်လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၅) ❖ ၃၅

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်သည် အိမ်ကလေးထဲမှာ မပီပိုးတဝါး
အလင်းကိုပေးနေလေသည်။

ဖုရင်းလွေ၊ ဖုယိတာနှင့်ဖုနိုင်ဆင်းတို့သည် နှစ်မြို့က်စွာ အိပ်
ပျော်နေကြပြီဖြစ်သည်။
သို့သော် ကျင်းမေတစ်ယောက်ကမူ အိပ်စက်နိုင်ခြင်းမရှိ
သေးပါချေ။

သူမသည် ဘယ်ညာလူးလိုမိကာ တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။
အမှန်တွင် သူမသည် ဗျပ်စောင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်... ယနေ့ည သူမ၏ရင်ထဲတွင် မကောင်းသောနိမိတ်
ဆိုးများကိုသာ ခံစားနေမိလေသည်။

သူမသည် သတ္တိနည်းသောမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့သော်... သမီးနှင့်သားလေးတို့မှာ အရွယ်မရောက်သေး
သဖြင့် ယခုကဲ့သို့စိုးရိမ်နေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မနက်လင်းသည်နှင့်မောင်နှမနှစ်ယောက်အား
ယောက်မဖြစ်သူ ဖူကျူးပင်းထံတွင် သွားရောက်အပ်နှံထားမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဖူကျူးပင်းသည် ဖူချင်းလွေကဲ့သို့ပင် လက်နက်ပါရဂူတစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်သူလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူမသည် မောင်ဖြစ်သူဖူချင်းလွေကဲ့သို့ သိုင်းလောကနှင့်
ရောထွေးယှက်တင်ပတ်သက်ခြင်းမပြုဘဲ ထိုက်ကျူးမြို့ပြင်ရှိ ဝါးရုံ
တောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်လေသည်။

ကျင်းမေအနေဖြင့်... သူမထံသို့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပို့
ဆောင်ထားပြီးပါက ဘာမျှစိတ်ပူရန်မလိုတော့ချေ။ မည်သည့်ရန်သူ
ကိုမျှ ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့။

ကျင်းမေသည် ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ၌
အနည်းငယ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နံနက်စောစောခရီးထွက်နိုင်ရန်အတွက် အိပ်
စက်ထားရန်လိုသည်ဟုနားလည်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်းသိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၃၇

သူမသည် ယင်းသို့နားလည်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်
လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ အိပ်စက်ရန်ကြိုးစားလိုက်လေ၏။

ယင်းတဒဂီအချိန်လေးမှာပင် ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများ
ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

၀၀၀၀

“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း”

မြင်းခွာသံများ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုမြင်းခွာများသည် အဝေးမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းမေ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

သူမသည် ဤနေရာတွင်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သည်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ခရီးသွားလာသူ မရှိသလောက်ရှားပါးကြောင်းနားလည်ထားသည်။

အထူးသဖြင့်....

ယခုကဲ့သို့ အကာလညအချိန်တွင် ခရီးသွားလာသူပိုမိုရှားပါးသည်။

ထို့ကြောင့်.... မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို သူမအံ့သြနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာနားစွင့်နေစဉ်မှာပင်...
မြင်းရွာသံများသည် ပို၍ပို၍နီးကပ်လာပြီး မိမိတို့အိမ်ရှေ့
တွင် ရပ်တန့်သွားသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

လူတစ်ယောက်ပြေးလွှားလာသံ၊ တံခါးဆီသို့ချဉ်းကပ်လာ
သံကိုဆက်တိုက်ဆိုသလိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် တံခါးကိုထုရိုက်သံ
များထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

ကျင်းမေ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူမသည် ဖူချင်းလွေကို လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။ ဖူချင်းလွေကမျက်လုံးဖွင့်ကာ နားစွင့်နေသည်ကို
တွေ့မြင်ရသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

တံခါးကိုထုရိုက်သံမှာ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဖူချင်းလွေ ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီ
မျက်မှောင်ကြွတ်ကာလှမ်းကြည့်ရင်း....

“ဘယ်သူလဲ”

သုမေးလိုက်၏။

သူ့အသံက ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။ တံခါးအပြင်ဘက်မှ
လူတစ်ယောက်၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“သခင်ကြီး... သခင်ကြီး ကျုပ် တုလျှံပါ။ တံခါးအမြန်ဖွင့်
ပေးပါ... သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

တုလျှံ၏အသံသည် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းစသည့်
ခံစားမှုများရောယှက်နေသည်။

ဖူချင်းလွေသည် တွေဝေနေရာမှ ထပ်မံစဉ်းစားခြင်းပင် မ
ပြုတော့ဘဲ အိပ်ရာမှလူးလဲထကာ အိပ်ခန်းထဲမှပြေးထွက်လာ၏။

သူနှင့်အတူ ကျင်းမေကလည်းလိုက်ပါလာသည်။

ထိုအချိန်တွင်....

သမီးဖြစ်သူဖူယိုတာသည် ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် အိပ်ရာမှ
နိုးလာကာ လူးလဲထ၍ အခန်းဝသို့ထွက်၍အခြေအနေကိုအကဲခတ်
ကြည့်လေသည်။

ယင်းသို့ကြည့်နေချိန်မှာပင်....

ဖခင်ဖြစ်သူဖူချင်းလွေက တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

သူတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်
သူ့ဘက်ကိုလဲပြိုကျလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဖူချင်းလွေ ကမန်းကတန်းဆီးကြိုငွေ ဖက်ထားလိုက်ရ၏။

ထိုလူသည် ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းကိုဘုရင်မင်းမြတ်ထံ
ဆက်သရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များနှင့် သွားရော့
တွေ့ဆုံခိုင်းလိုက်သည့် အိမ်တော်ထိန်းကြီးထုလျှံပင်ဖြစ်လေသည်။

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုလျှံ၏ရင်ဝတွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရှိထားသည့်အပြင် ဝမ်းဗိုက်တွင်လည်း ဓားမြှောင်တစ်လက်စိုက်ဝင်နေသည်ကိုတွေ့မြင် ရလေသည်။

ထို့ပြင် ကျောပြင်တွင်လည်း ကန့်လန့်ဖြတ်ဓားဒဏ်ရာတစ် ချက်ရှိနေသေးသည်။

သူသည် ဖြူဖပ်ဖြူလျော်မျက်နှာဖြင့် ဖူချင်းလွေအား မော့ ကြည့်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များရစ်ဝဲ နေလေသည်။ ဖူချင်းလွေနှင့်ကျင်းမေတို့သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက် သောသိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်... တုလျှံသည် ရန်သူများ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ဖူချင်းလွေက သူ့အားပေ့ချီထားရင်း...
“တုလျှံ... ခင်ဗျားဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”
ဟုစိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်လေသည်။
တုလျှံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောဟန်မူရာ များပေါ်လွင်နေလေသည်။
သူသည် ဖူချင်းလွေအား ကြိုးစား၍ဂါရဝပြုလိုက်ရင်း...

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၄၃

“သ... သခင်ကြီး... ကျုပ်ကိုသတ်ပြီး ဒီနေရာကအမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးကြပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျင်းမေ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား လေသည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေအားလှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ဖူချင်းလွေက တုလျှံအားကြည့်ကာ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို အရင်ဆုံးပြောပြစမ်းပါဦး”

တုလျှံ၏မျက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်များ သွင်သွင်ကျဆင်းလာ လေသည်။

သူသည် ဒဏ်ရာမှနာကျင်မှုကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင် နှင့်နဖူးပြင်အား အကြိမ်ကြိမ်ဦးတိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝမ်းဗိုက်မှနီရဲသောသွေးများက ပို၍ပို၍စီးကျလာ လေတော့သည်။

ဖူချင်းလွေက ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်၏။
သူသည် တုလျှံအားဆွဲထူကာ...
“တုလျှံ... ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”
ဟုမေးလိုက်သည်။

တုလျှံကခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မဝံ့မရဲဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော် လောင်းကစားမက်မိလို့ သခင်ကြီးရဲ့ ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းသတင်းကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့သတင်းရောင်း သမားဆီမှာ ရောင်းစားခဲ့မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဂိုဏ်းအသီးသီးက လူတွေ ဒီသတင်းကိုရပြီး ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ပိတ်ဖို့ကြိုးစားလာကြ ပါတယ်”

သူက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းရင်း စကားဆက်သည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ရဲ့ အသုံးမကျမှုကြောင့် မကြာခင် သူတို့ ဒီကိုရောက်လာကြတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုသတ်ပြီး သခင် ကြီးတို့ထွက်ပြေးကြပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းမေမှာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

သူမသည် တုလျှံအားဒေါသတကြီးဖြင့်.....

“ရှင်... ရှင်... ခွေ... ရှင်ဇာခွေးလေခွေးလွင့်”

သူမက ယင်းသို့ပြောပြီး တုလျှံအားလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဖူချင်းလွေက ကမန်းကတန်းဆွဲထားလိုက်ရ၏။

“မလုပ်နဲ့”

ကျင်းမေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲလာလေ သည်။ သူမသည် ဖူချင်းလွေအားစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရင် ဘာဖြစ် သွားမှာမို့လဲ”

ဖူချင်းလွေကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး... သူက သူ့အမှားကိုသိလို့ သေလုမျှော ပါးဒဏ်ရာရနေတဲ့ကြားက အခုလိုလာပြီးသတင်းပို့ခဲ့တယ်။ ငါတို့ သူ့ကို မရက်စက်သင့်ပါဘူးကွာ”

ကျင်းမေ မနိုးပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူမသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏စကားကို လက်မခံလိုသော် လည်း အငြင်းအခုံမလုပ်တော့ချေ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ကာ...

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ ရှင့်တပည့်ကိုမသတ်တော့ဘူး အခု ရှင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဖူချင်းလွေသည် စဉ်းစားခြင်းပင်မဖြုတ်တော့ပါ။

ကျင်းမေအား တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့်

“ကျင်းမေ... သမီးနဲ့သားကိုနှိုးလိုက်”

ကျင်းမေက အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ဖုလ္လိတာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲမှ အသီးသီး ထွက်လာကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဖုလ္လိတာကလှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ... သမီးတို့မောင်နှမ နိုးနေကြပါပြီ”

ဖုချင်းလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူက ကျင်းမေအားကြည့်ကာ....

“ကျင်းမေ... မင်းက သမီးနဲ့သားကိုခေါ်ပြီး မြင်းရထားပေါ် တက်နဲ့ပါ”

ကျင်းမေ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

သူမက ဖုချင်းလွေအားကြည့်ကာစိုးရိမ်စွာဖြင့်....

“ရှင်ကကော”

ဖုချင်းလွေက တုလျှံအားငုံကြည့်လိုက်သည်။

တုလျှံသည် ဝေဒနာပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး

ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေသည်။

ဖုချင်းလွေက သူ့အားပြီးပြလိုက်၏။

အားပေးနှစ်သိမ့်သော....

ကြင်နာသနားသောအပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ငါ တုလျှံကိုခေါ်ပြီးလိုက်ခဲ့မယ်”

သူ၏စကားကြောင့်....

တုလျှံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေဒနာခံစားရ သည့်ဟန်များပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူသည် ရရှိထားသောဒဏ်ရာများထက် ရင်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ် လာသောဝေဒနာက ပို၍ပြင်းထန်နေ၏။

အကြောင်းကား....

သူသည် လွန်စွာမိုက်မဲခဲ့သည်။

ခွင့်မလွတ်နိုင်လောက်သည့် ကြီးမားလှသော အပြစ်ကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။

ဤသည်ကိုပင်....

သခင်ဖြစ်သူဖုချင်းလွေက သူ့အပေါ်ပြစ်တင်စကားတစ်ခွန်း မျှပင်မပြောဘဲ သူ့အားကယ်တင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်မဟုတ်ပါ လော။

တုလျှံ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့... ကျွန်တော့်ကိုဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

ဖုချင်းလွေက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသောဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

အကြောင်းကား အဝေးမှပြေးလွှားလာနေကြသောမြင်းခွေ သံများကိုကြားလိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

မြင်းတစ်ကောင်တည်း၏ခွာသံမျိုး မဟုတ်ချေ။

မြင်းအကောင်ပေါင်းများစွာပြေးလွှားလာနေသော ခွာသံများဖြစ်သည်။

ဖူချင်းလွေ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ရင်ထဲတွင်လည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အခြေအနေကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်းပြေးဝင်သွားလေသည်။

ယင်းနောက်... ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသောသေတ္တာနီလေးအား မလာကာ အိမ်ရှေ့တွင်ချ၍သေတ္တာအဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ကျင်းမေကမူ ဖူယိုတာနှင့်ဖူနိုင်ဆင်းတို့မောင်နှမအား တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး... မောင်လေးကိုလက်တွဲထား”

ဖူယိုတာကခေါင်းညိတ်ကာ ဖူနိုင်ဆင်း၏လက်ကလေးအား ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

ဖူချင်းလွေက တံခါးကိုပိတ်ကာ မင်းတုပ်ချထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျင်းမေအားလှည့်ကြည့်ကာ...

“ကျင်းမေ... မင်း ကလေးတွေခေါ်ပြီး နောက်ဘက်က မြင်းလှည်းဆီကိုသွားသင့်ပြီ”

ကျင်းမေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဖူချင်းလွေအားကြည့်ကာ မချီပြုံးပြုံးပြလိုက်၏။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ သေအတူရှင်မကွဲနေကြမယ်လို့သစ္စာဆိုခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မခွဲခွာသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဖူချင်းလွေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း....

“မဟုတ်သေးဘူး... ကလေးတွေကို ငါတို့ညွှာရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့အတွက်သေတာမဆန်းပေမယ့် သူတို့ကငယ်ကြသေးတယ်လေ၊ နောက်ပြီး....”

ကျင်းမေကလက်ကာပြလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဖူချင်းလွေအားကြည့်ကာ....

“ရှင် ကလေးတွေအတွက် စိတ်ပူတယ်ဆိုရင် ကလေးတွေနဲ့ အတူထွက်ပြေးပါ”

ဖူချင်းလွေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျင်းမေကစကားဆက်လိုက်၏။

“ဖူအစ်ကိုကြီး... ရှင်မှာလဲဗျပ်စောင်းလက်နက်ရှိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရန်သူကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

ဖူချင်းလွေကခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးနောက် အခြေအနေကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အခုလာနေတဲ့လူတွေဟာ ဝိုက်အသီးသီးက ထိပ်သီးသိုင်း သမားတွေဖြစ်လိမ့်မယ်နော်၊ နောက်ပြီး အင်အားလဲသေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နိုင်မနိုင်ဆိုတာမကျိန်းသေဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းမေတွေဝေသွားလေသည်။

သူမသည် ခင်ပွန်းသည်အား တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့နိုင်ပါ။ ထားလည်း မထားရက်နိုင်ပါ။

ထို့အတူ လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

ယင်းကြောင့်... သူမသည် ဖူချင်းလွေအား စိုးရိမ်စွာဖြင့် ကြည့်ကာအကြံပြုလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်... ကျွန်မတို့အားလုံး ထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

ဖူချင်းလွေက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် မြင်းရွာသံများက ပို၍ ပို၍နီးကပ်လာပြီး မနီးမဝေးတွင်ရပ်တန့်သွားသည်ကိုသိလိုက်ရ၏။

ဖူချင်းလွေက မီးအိမ်ကို ကမန်းကတန်းငြိမ်းသတ်လိုက်၏။

မီးငြိမ်းသွားသဖြင့် အိမ်ကလေးထဲ၌ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဗျစ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၅၁

ဖူချင်းလွေက ပြတင်းပေါက်သို့ပြေးလွှားသွားပြီး စက္ကူအား လက်ညှိုးကိုတံတွေးစွတ်ကာထိုးဖောက်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် အပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ညဉ့်သည် ပို၍ပို၍နက်ရှိုင်းနေသည်။

သို့သော် လဝန်း၏အလင်းရောင်ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
အား ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်နေရလေသည်။

ယခု အိမ်ကလေး၏ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂိုဏ်းအသီးသီးမှလူ
များကဝိုင်းရံထားကြလေသည်။

သူတို့သည် မြားနှင့်လေးတို့က ဖူချင်းလွေတို့၏အိမ်ကလေး
အား ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနှင့်ချိန်ရွယ်ကာ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်
နေကြကုန်၏။

သူတို့၏ပုံဟန်မှာ မိမိတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှအမိန့်ကိုစောင့်
ဆိုင်းနေကြဟန်တူသည်။

အမိန့်ရသည်နှင့် ချက်ချင်းလှုပ်ရှားရန် အသင့်ပြင်ထားကြပုံ
မျိုးဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်ဟန်တူသူက ထိုလူများရှေ့တွင်
ရပ်တန့်နေ၏။

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏မျက်နှာအား ညအချိန်၌တွေ့မြင်မိခဲ့လျှင် မည်သူမဆို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြမည်သာဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းကား...

ထို့လူသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း....

မျက်နှာမှာမူ လူသေကောင်တစ်ကောင်၏မျက်နှာအလား သွေးရောင်မရှိဘဲဖြူဖွေးနေလေသည်။

သူ၏နံဘေးတွင်မူ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရပ်နေသည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် အလွန်ရှည်လျားလှသောကျားပွတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ဆောင်ထားလေသည်။

သူမသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဖူချင်းလွေတို့၏အိမ်ကလေးအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဖူချင်းလွေသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

နှုတ်မှလည်း....

“ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်း”

ဟုလွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

သူ၏အသံမှာ တိုးညင်းလှပေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၅၅

သို့သော် ကျင်းမေကကောင်းစွာကြားလိုက်မိလေသည်။ ထိုစကားသံကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲပျက်သွားရလေသည်။

“ဘာ... ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းဟုတ်လား”

ကျင်းမေသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလွှားလာသည်။

ထို့နောက်.... ပြတင်းပေါက်စက္ကူအား လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးဖောက်ကာ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် သံတောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ဆောင်ထားပြီး တောင်ဝှေးထိပ်တွင် သံဘုလုံးကြီးတစ်လုံးပါရှိလေသည်။

ယင်းတောင်ဝှေးကိုကြည့်သည်နှင့်....

အလွန်လေးလံကာ ပိသာချိန်တစ်ဆယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းခန့်မှန်းသိရှိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်....

ဤတောင်ဝှေးကိုင်ဆောင်ထားသူသည် အလွန် အတုတ်အားကောင်းမှသာလျှင် ကိုင်ဆောင်၍ရမည်ဖြစ်လေသည်။

၅၆ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျင်းမေသည်...

ထိုအဘိုးအိုအားတွေ့မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးထိတ်သောဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဟင်... စီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ဂိုဏ်းသားတွေလဲ ပါလာကြပါလား”

ဖူချင်းလွေကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ...

“ကျူးဟိုင်မင်လဲရောက်နေတယ်”

ဖူချင်းလွေ၏စကားကြောင့် ကျင်းမေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းစိညာဉ် (၀) ❖ ၅၇

ကျင်းမေသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သိုင်းလောကရဲ့သတင်းယုံနဲ့မူက တကယ်မြန်တာပဲကို။ မြောင်နယ်ခြားကနေပြီး ကျူးဟိုင်မင် ပြည်မထဲရောက်လာတာကိုပဲ ကြည့်တော့”

ဖူချင်းလွေကခေါင်းညိတ်ရင်း ဆက်လက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းသို့ကြည့်နေရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

နှုတ်မှလည်...

“တကယ်အံ့ဩစရာပဲ”

ဟုလွှတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်းမေမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာကိုလဲ”

ဖူချင်းလွေက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“သူတို့ ဒီလောက်တောင်လှုပ်နေကြပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ငါတို့

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကိုမတိုက်ခိုက်သေးတာလဲ၊ ဒါကိုငါနားမလည်နိုင်တာ”

ကျင်းမေ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးမိကာ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်

တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေသည်။

“ဒါဆိုရင် သူတို့က နောက်ထပ်ရောက်လာမယ့်အင်အားကို
စောင့်နေကြတာများလား”

ယင်းသို့ပြောရင်း ကျင်းမေ၏ရင်ထဲ၌လေးလံလာမိလေ
တော့သည်။

ဖူချင်းလွေလည်း ကျင်းမေကဲ့သို့တွေးမိကာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်လေသည်။

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ယင်းအချိန်မှာပင်....

နောက်ထပ်မြင်းခွာသံများကြားလိုက်ရသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော
လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုသူသည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်း
ပြီး ဝိညာဉ်ဖြူတို့ဇနီးမောင်နှံဆီသို့လျှောက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့က ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ပြုစုနေ
ရလို့ နောက်ကျသွားတယ်”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၅၉

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကအေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ခင်ဗျားက လိပ်ကြီးရဲ့ညီမပဲ... ဒီလောက်တော့ နောက်ကျ
မှာပေါ့”

ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုကလဲဗျား... ကျုပ်က
တကယ့်ကိုဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကိုပြုစုနေရလို့ပါ”

ယင်းအချိန်တွင်....

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ဇနီးအဆိပ် ကျာပွတ်မယ်ကွမ်း
စုစုသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်တို့ဂိုဏ်းကလူတွေကော မပါတော့ဘူးလားကုဝေ”
ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူ၏အမည်မှာစွန်းကုဝေဖြစ်၏။

စွန်းကုဝေကခေါင်းညိတ်ပြုရင်း လက်တစ်ချက်ရှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ရွှေမြားဂိုဏ်းထဲက သိုင်းပညာထိပ်သီးအဆင့်ရှိတဲ့
လူဆယ်ယောက်တော့ ပါလာပါတယ်”

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုသည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရဟန်ဖြင့်....

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းပုချူးကော”

စွန်းကုဝေကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့လဲရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် စီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်သံတောင်ဝှေးအိုရန်းတက
ရယ်မောလိုက်၏။

ပြီးနောက် လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းကာ...

“ဟေ့... စွန်းပုချူးကိုတော့ မစပါနဲ့၊ သူက အမြဲပဲနောက်ကျ
တတ်လို့ လိပ်ကြီးစွန်းပုချူးလို့နာမည်ကျော်ကြားနေတာပဲ မဟုတ်
လား”

ယင်းအချိန်တွင်...

ရွှေမြားဂိုဏ်းမှလူဆယ်ယောက်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့်
ထပ်မံရောက်ရှိလာကြပြန်လေသည်။

အားလုံးသောလူများက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းကုဝေအား ဂါရဝ
ပြုလိုက်၏။ စွန်းကုဝေက ထိုလူစုအားလက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်
ပြီး...

“အားလုံး အိမ်ကလေးကိုဝိုင်းထားလိုက်”

ထို့အတူ... ဝိညာဉ်ဖြူ၏ဇနီး အဆိပ်ကျာပွတ်မယ် ကွမ်းစုစု
ကလည်း လက်ထဲမှကျာပွတ်အား တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင် လှည့်ပတ်
ကစားလိုက်၏။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်...”

သူမ၏ကျာပွတ်သည် မြွေဆိုးတစ်ကောင်ပမာ လေထဲတွင်
ဝှေ့ယမ်းနေလေသည်။

သူမကစူးရှအေးစက်သောလေသံဖြင့်...

“ကဲ... အားလုံးလူစုံနေပြီ၊ ဖူချင်းလွေတို့အိမ်ကို အလှကြည့်
နေကြမှာလား”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်၏။

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူသည် အိမ်ကလေးအား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... အိမ်လေးထဲမှချောင်းကြည့်နေကြသော ဖူချင်း
လွေတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက မိမိတို့နှစ်
ယောက်အား စိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဖူချင်းလွေက အသံတိုးတိုးဖြင့် ကျင်းမေအား သတိပေး
လိုက်၏။

“ကျင်းမေ... ကျုပ်က သူတို့ကိုရင်ဆိုင်မယ်... မင်းက သားနဲ့
သမီးကိုခေါ်ပြီး မမဖူကျူးပင်းဆီကိုအရောက်သွားပါ။ ကျုပ် နော့
ကလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းမေကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေအားစိတ်မချဟန်ဖြင့်...

“ဒီလိုလုပ်မယ်... ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သူတို့ကို တိုက်ပြီးဖောက်ထွက်ကြမယ်”

ဖူချင်းလွေက သူမသည် မိမိမပါဘဲ မည်သည့်နည်းနှင့် ထွက်ခွာသွားမည်မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ”

ယင်းအချိန်မှာပင် အပြင်ဘက်ဆီမှ ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်ခတ်မှု ဖူးရှုနက်နဲသောအော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၆၃

“လက်နက်ပါရဂူကြီးဖူချင်းလွေ... ခင်ဗျားတို့မိသားစုရဲ့ အသက်တွေကိုတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းကို ကျုပ်တို့လက်ထဲအပ်ပါ”

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏အသံသည် စူးရှနက်နဲစွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖူချင်းလွေက အဝင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ပြန်လျှောက်လာ၏။ ကျင်းမေက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ဖူယိုဝှာတို့မောင်နှမကမူ မိခင်နှင့်ဖခင်တို့အား အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

ဖူချင်းလွေသည်တုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲကတ္တီပါသေတ္တာထဲမှ ဗျပ်စောင်းကိုယူကာ စတင်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံသည် ငြိမ်ညောင်းသာယာစွာ စတင်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက အိမ်ကလေးထဲမှထွက်ပေါ်လာသောဗျပ်စောင်းသံကြောင့်...

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိပြန်ဝင်ကာ လက်တစ်ချက်ငှေ့ ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့... အားလုံးနေရာယူပစ်ကြစမ်း”

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြားတံများသည် နေရာအသီးသီးမှအိမ်ကလေးထဲသို့စုပြုံရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။

သို့သော်... အိမ်ကလေးဆီမှ ဗျပ်စောင်းသံက တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းမရှိပါ။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် ရှည်လျားလှသောကျာပွတ်ကို တစ်ချက်ငှေ့ ယမ်းလိုက်၏။

“ဝိုး...”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်...”

ကျာပွတ်သည် အဆိပ်ပြင်းသောမြွေဆိုးတစ်ကောင်အလား တံခါး၏လက်ကိုင်ဆီသို့ ဝှစ်ခနဲလွင့်ပျံ့ရစ်ပတ်သွားလေသည်။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက အေးစက်စက် မျက်နှာထားဖြင့် တံခါးရွက်ကိုစိုက်ကြည့်ကာ....

“ဟေ့... ဖူချင်းလေ့၊ ရှင်တို့က လိပ်တွေလို ဘာဖြစ်လို့ခေါင်း

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၆၅

ဝှက်နေရတာလဲ၊ အသက်မသေချင်ရင် ဗျပ်စောင်းကိုအသာတကြည် ထုတ်ပေးပါ”

တုံ့ပြန်သံ မကြားရပါ။ သို့သော် ဗျပ်စောင်းသံကမူ အနည်းငယ်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လာ၏။ အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုမှာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာလေသည်။

သူမသည် ကျာပွတ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖူချင်းလေ့တို့အိမ်၏တံခါးရွက်နှစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခါလာလေသည်။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက ပိုမိုအားစိုက်၍ အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်အခါ..

“ဝုန်...”

ကျယ်လောင်သောမြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ တံခါးရွက်သည် ကျိုးပဲ့သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၆၆ ❖ တတ္ထုသိုလ်နေလင်းအောင်

တံခါးရွက်မှာ ကျိုးပဲ့သွားပြီဖြစ်၏။

တံခါးရွက်ကျိုးပဲ့သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

မြားတံများက အိမ်ကလေးထဲသို့ အဆက်မပြတ်ပစ်လွှင့်ဝင်
ရောက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

“ဝှမ်း...”

မြားတံများ အဆက်မပြတ်ပစ်လွှင့်လာသည်။

ဖူချင်းလွေက လက်တစ်ချက်ရှေ့ယမ်းကာ ဗျပ်စောင်းကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါင်...”

“ထန်း... ထန်း... ထန်း”

မြားတံများသည် ဗျပ်စောင်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသော လေ
၏တုန်ခါမှုကြောင့် မြေပြင်သို့ပြုတ်ကျကုန်၏။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်သည် မဲ့ပြီးပြီးကာ လက်တစ်ချက်ရှေ့
ယမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့... ဝိုင်းတိုက်ကြစမ်း”

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်၏အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်
အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့်လူနှစ်ယောက်သည်...

“ဟာ...”

မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ ဖူချင်းလွေ၏အိမ်ကလေးဆီသို့
တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကြလေသည်။

ဖူချင်းလွေကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ ဗျပ်စောင်းအား ပြင်းပြင်းထန်
ထန်တီးခတ်လိုက်သည်။

“ထန်... ထန်... ထန်...”

“ထန်... ထန်... ထန်...”

စူးရှကျယ်လောင်သောသံစဉ်များ နားကွဲမတတ်ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ထိုအခါ ခုန်ဝင်လာကြသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှစ်
ဆယ်တို့သည် ရုတ်တရက် အလွန်ပြင်းထန်သောအင်အားတစ်ခု၏
တွန်းထုတ်ခြင်းခံရသကဲ့သို့ခံစားလိုက်ရပြီး တုန်ခါလှုပ်ရှားသွား
ကြကုန်လေသည်။

ယင်းနောက်.... သွေးများပွက်ခနဲအန်ကာ လဲကျငြိမ်သက်
သွားကြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကြောင့် အားလုံးသောလူများမှာ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၆၉

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏မျက်နှာမှာ ပို၍ခက်ထန်တင်းမာ
လာလေသည်။

သူသည် မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သံတောင်ဝှေးအိုရန်းတော့အား
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားတို့အလှည့်ပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသံတောင်ဝှေးအိုရန်းတော့က ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်။ ထို့နောက်... သူသည် သူ၏လူများဘက်သို့လှည့်ကာ
လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသောလူနှစ်ဆယ်ခန့်
သည် ဖူချင်းလွေ၏အိမ်ကလေးဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားကြ၏။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်လှသောဗျပ်စောင်းသံများ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“အာ...”

“အမယ်လေ...”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူနှစ်ဆယ်ခန့်တို့သည် စူးရှ
စွာအော်ဟစ်လျက်....

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဝုန်း...”

“ဝုန်း...”

“ဝုန်း...”

အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျကာ သေဆုံးသွားကုန်ကြလေတော့
သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၇၁

သံတောင်ဝှေးအိုရန်းတော့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်
သွားလေသည်။ သူသည် မိမိအဖွဲ့သားများ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ
ခံပြင်းဒေါသထွက်သွား၏။

သံမဏိတောင်ဝှေးဖြင့် မြေပေါ်တစ်ချက်ဆောင့်ချလိုက်
၏။ သံမဏိတောင်ဝှေးသည် မြေတွင် တစ်ဝက်ခန့်နစ်မြုပ်သွား
လေသည်။

သူတို့သည် ဗျပ်စောင်းကဲ့သို့ အနုပညာတူရိယာလက်နက်
က ယခုကဲ့သို့လူအမြောက်အမြားကိုတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နိုင်ကြောင်း
တွေ့မြင်ရသည့်အခါ အလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိကြလေသည်။

ထိုအတူ... အဆိုပါတူရိယာလက်နက်ကိုလည်း ပို၍လိုချင်
မက်မောလာမိကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

ရွှေမြားဂိုဏ်းမှဒဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းကုဝေက မိမိအဖွဲ့သား
များအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏အဖွဲ့သား လက်ရွေးစင်ဆယ်ယောက်တို့သည် ဓားများကိုပြိုင်တူဝှေ့ယမ်းကာ ဖုချင်းလွေ၏အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ဗျပ်စောင်းသံသည် ရုတ်တရက် ပို၍ပို၍ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ဝုန်း...”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ အဖြူရောင်လူရိပ်များသည် ကောက်ပင်များကိုလှီးဖြတ်ခဲလိုက်ရသည်အလား ဖရိုဖရဲလွင့်စဉ်လဲကျသွားကြကုန်လေသည်။

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်၏အလောင်းက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကျသွားရာ ခေါင်မိုးပေါက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်သည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့သည် ရုတ်တရက်အကြံတစ်ခုရရှိလိုက်၏။

“ဟေ့... ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းဆက်တိုက်နေရင် ကျုပ်တို့လူတွေ အလဟဿအသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်”

ရွှေမြားဂိုဏ်းချုပ်စွန်းကုဝေက သူ့အားကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ အကြံကောင်းတစ်ခုရှိနေပြီထင်တယ်”

အိုရန်းတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ဖုချင်းလွေ၏အိမ်ကလေးဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“အခု ကျုပ်တို့က အလင်းထဲမှာဖြစ်နေထယ်... သူတို့က အမှောင်ထဲမှာ... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူတို့က မြင်နေရတယ်”

သူကစကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေ အဆုံးရှုံးမခံရအောင် ကျုပ်တို့ငါးယောက်ဝင်ကြမယ်”

လက်နက်ပါရဂူကျူးဟိုင်မင် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူသည် သေဆုံးနေသောအလောင်းများအား မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အိမ်ကလေးနားကိုတောင် ကပ်ခွင့်မရတာဘဲ... ကျုပ်တို့ဘယ်လိုဝင်ကြမလဲ”

အိုရန်းတော့က သူ့အားပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“မြောင်နယ်ကလက်နက်ပါရဂူကြီးကလဲဗျာ... ဒီလောက်တောင် ဉာဏ်ရည်နည်းရသလား၊ စောစောကအလောင်းတစ်လောင်း ခေါင်မိုးပေါ်ကတစ်ဆင့် အိမ်ထဲကိုရောက်သွားတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုစကားကြောင့် ကျူးဟိုင်မင်၏မျက်လုံးအစုံတစ်ချက်ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ကာ....

“ဟုတ်ပြီ... သဘောပေါက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ငါးယောက်က ဒီခေါင်မိုးတွေကတစ်ဆင့်ဝင်တိုက်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

အိုရန်းတော့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ဟာ... ကျုပ်တို့အားလုံး ခေါင်မိုးကစုပွဲဝင်သွားရင် အကုန်သေကုန်ကြမှာပေါ့... သူ့ရဲ့ ဗျပ်စောင်းက လူစုလူဝေးနဲ့လာရင် ပိုပြီး သဘောကျတယ်လေ”

ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်ဆုံးရှုံးကြီးလောကျင်းစုသည် အိုယန်းတော့၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ... ရှေ့ဘက်မှာ လူတစ်ချို့က ဟန်ပြဲ

တိုက်ပြီး တစ်ချို့က အိမ်ခေါင်မိုးကဖောက်ဝင်ဖို့မဟုတ်လား”

အိုရန်းတော့ကပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်ပြုံးလိုက်လေသည်။

သူမ၏အပြုံးသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၅) ❖ ၇၅

“ကောင်းပြီ... ဒါဖြင့် ကျွန်မက ရှေ့မှာကျာပွတ်နဲ့အယောင်ပြတိုက်မယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ခေါင်မိုးကဖောက်ဝင်ပါ၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ဒီဗျပ်စောင်းဟာ လူအများကြီးကိုသတ်နိုင်တဲ့မရဏဗျပ်စောင်းတစ်လက်ပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်သစ္စာရှိဖို့လိုတယ်၊ ပစ္စည်းကိုရရင် မဲဖောက်ပြီးရတဲ့လူယူကြမယ်”

ကျူးဟိုင်မင်မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဗျပ်စောင်းထဲကလျှိုဝှက်ချက်ကိုကော”

အိုရန်းတော့ကပြုံးလိုက်၏။

“ဒါလဲ မဲစနစ်ပဲပေါ့”

စွန်းကုဝေကကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့က ပစ္စည်းရရင်ပြီးတာပဲ... လက်နက်ပါရဂူကြီးကိုတော့ ဒုက္ခမပေးကြနဲ့နော်”

ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်ဆုံးရှုံးကြီးလောကျင်းစုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“အို... ဒါကတော့ဗျာ ဗျပ်စောင်းရဖို့တိုက်ခိုက်နေကြတာဆိုတော့ သူ့ကိုထိခိုက်မယ် မထိခိုက်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ဘယ်လိုလူထိန်းသိမ်းနိုင်မှာလဲ”

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျူးဟိုင်မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှန်တယ်”

စွန်းကုဝေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အားလုံးသောလူများကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ဒါဆို ကျုပ်တို့ အိမ်ထဲကိုဘယ်လိုဝင်ကြမယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အိမ်ကလေး၏လေးဖက်လေးတန် အခြေအနေကိုမြေပုံဆွဲ၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၇၇

ဖူနိုင်ဆင်းသည် ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် အသားများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

ဖူယိုတာက သူ့အားဖက်ထားလိုက်၏။

“မောင်လေး... ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ မမတို့မှာ လူဆိုးတွေ ရိုနှိမ်နင်းနိုင်တဲ့ဗျပ်စောင်းကြီးရှိတယ်”

ဖူချင်းလွေက သူမတို့မောင်နှမအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အပြင်သို့စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်များစုဝေးကာ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌လေးလံလာမိလေသည်။

“ကျင်းမေ....”

သူကတီးတိုးခေါ်လိုက်၏။

ကျင်းမေက သူ့အားလှည့်မကြည့်ပါ။

သူမသည် အပြင်မှလူစုအားအကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ပြောပါ”

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဖူချင်းလွေက အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က ဗျပ်စောင်းကိုမရမချင်း ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ စုပြီးစည်းဝေးနေကြတာ”

ကျင်းမေခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့လက်လျှော့ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဖူချင်းလွေ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလူတွေဟာ အနက်ရောင်သိုင်းလောက်ထဲက လူတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘာကိုမှသက်ညှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တိုင်ပင်နေကြတုန်း သမီးနဲ့သားကိုနောက်ဖက်က မြင်းရထားဆီရောက်အောင် ခေါ်ထုတ်သွားပါ”

ကျင်းမေ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာမိလေသည်။ ဖူချင်းလွေပြောသည့်စကားကမှန်ကန်နေသဖြင့် သူမအနေဖြင့် စောဒကမတက်ချင်တော့ပါ။

ထို့ပြင် မိမိနှင့်သားသမီးတို့အား ဖူချင်းလွေက ငဲ့ညှာနေရလျှင် အခြေအနေပိုဆိုးနိုင်ကြောင်းနားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သမီးနှင့်သားကို လက်ဆွဲကာ နောက်ဘက်မြင်ရထားဆီသို့ မှောင်ရိပ်ခိုကာပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ သမီးနှင့်သားကို မြင်းရထားပေါ်တင်လိုက်စဉ်မှာပင် အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစု၏ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံကတွေ့မြင်သွားခဲ့ချေပြီ။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၇၉

“ဟော... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ ပြေးပြီ၊ လိုက်... လိုက်...”

ကွမ်းစုစုသည် ပြောပြီး ကျာပွတ်ဖြင့် ကျင်းမေအားရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ရွမ်း...”

ကျာပွတ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျင်းမေ၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းမေရင်ထိတ်သွား၏။

ကမန်းကတမ်း ကျွမ်းပစ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရ၏။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ ကျာပွတ်အား တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ပြန်လေသည်။

ကျာပွတ်သည် ကျင်းမေ၏လက်ကိုရစ်ပတ်မိသွား၏။

ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစု ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဖူချင်းလွေ ရှင်မိန်းမနဲ့ကလေး

တွေကိုဖမ်းမိထားပြီ... ဗျပ်စောင်းကို အသာတကြည်ပေးရင် သူတို့ ဘာမှမဖြစ်စေဘူး”

ကွမ်းစုစု၏အသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာဖြင့် ဝန်းကျင်အနှံ့

ပဲ့တင်ထပ် ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

၀၀၀၀

ဖူချင်းလွေသည် ဗျပ်စောင်းတစ်လက်ဖြင့်တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုးဖောက်ထွက်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမည်းရောင်အရိပ်တစ်ခုက တံခါးဝမှလွင့်ပျံ့လာလေသည်။

ဖူချင်းလွေ ဗျပ်စောင်းကိုတီးခတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အမည်းရောင်အရိပ်သည် တစ်စစီလွင့်စဉ်သွားလေသည်။ ဖူချင်းလွေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ထိုအမည်းရောင်အရိပ်သည် လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ဝတ်ရုံနက်ပိတ်စတစ်ထည်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ရန်သူ၏လှည့်စားခြင်းကိုလှလှကြီးခံလိုက်ရပြီဟု ဖူချင်းလွေ နားလည်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှပင်... သူ၏နောက်ကျာဆီမှ အေးစက်စက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“လက်နက်ပါရဂူကြီးက ဝတ်ရုံတစ်ခုကိုတောင် ချမ်းသာမပေးပါလား”

ဖူချင်းလွေက အသံလာရာသို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ပိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ကြီးမားသောလက်ဝါးတစ်ဖက်က သူ၏ရင်ဝသို့ရိုက်ချလာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

နီးကပ်လွန်းသောအခြေအနေကြောင့် နောက်ဆုတ်ရန် မလွယ်ကူတော့ပါ။ ယင်းအချိန်လေးမှာပင်...

“လူယုတ်မာကြီး... သေပေတော့”

တုလျှံသည် ဒဏ်ရာများကြားမှခုန်ထကာ ဖူချင်းလွေ၏ ရှေ့သို့ခုန်ဝင်ကာကွယ်ရင်း ပိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုအား ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်လေသည်။

ပိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“သေစမ်း”

ပြောပြီး လက်ဝါးရိုက်ချက်အား တုလျှံထံကူးပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

တုလျှံသည် သူ၏ရိုက်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက ဖူချင်းလွေအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းကို သေတ္တာထဲထည့်၍ ရင်ခွင်ပိုက်ကာ သူ့ထံခုန်ဝင်လာပြီး ခြေဖြင့်ကန်ချ လိုက်လေသည်။

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက် ၏။ သို့သော် သူ့နောက်ကျသွားချေပြီ။ ဖူချင်းလွေ၏ခြေထောက် ကန်ချက်က သူ၏ရင်ဝသို့ထိမှန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“ဝုန်း...”

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ လွင့် စဉ်သွားလေသည်။ ဖူချင်းလွေက နောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှတစ် ဆင့်ထွက်ပြေးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဓားတစ်လက်က သူ၏နောက်ကျောပြင် ကို တိတ်တဆိတ်ထိုးသွင်းလာ၏။

ဖူချင်းလွေ ရင်ထိတ်သွားကာ ဘေးသို့ကမန်းကတန်း ခုန် ရှောင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ရှောင်တိမ်းမှုကလျင်မြန်တိကျလှ၏။

သို့သော် ဓားသွားက အလွတ်မပေးဘဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ရွေ့ လျားရာသို့လိုက်ပါလာပြီး ထိုးသွင်းလေသည်။ ရုတ်တရက် သူ၏ ညာဘက်ပခုံးတွင်ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိသွား၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းထိညာဉ် (၀) ❖ ၈၃

သူ ချာခနဲလှည့်ကာ ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသော သေတ္တာ လေးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

သူ့အား ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလာသူမှာလွင့်စဉ်လဲကျသွား၏။ ထိုသူကားအခြားမဟုတ်။ ကျူးဟိုင်မင်ဖြစ်သည်။ ဖူချင်းလွေက ကျူး ဟိုင်မင်အား နောက်တစ်ကြိမ် ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသောသေတ္တာ ဖြင့်ရိုက်ချရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင်... ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစု၏ အသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ဖူချင်းလွေ၊ ရှင့်မိန်းမနွဲ့ကလေးတွေ ကိုဖမ်းမိထားပြီ၊ သူတို့ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်ရင် ရှင့်ဆီကဗျပ်စောင်း အသာတကြည်ပေးဖို့ပြင်ပေတော့”

သူ့မ၏အသံက စူးရှပြီးကျယ်လောင်လှသည်။

ဖူချင်းလွေသည် ကျူးဟိုင်မင်အားဆက်လက်မတိုက်ခိုက် နိုင်တော့ဘဲ ကွမ်းစုစုအသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက် ခဲ့ရလေတော့၏။

ဖူချင်းလွေသည် အိမ်အပြင်သို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

လဝန်း၏အလင်းရောင်အောက်တွင် အဆိပ်ကျာပွတ်မယ် ကွမ်းစုစု၏ကျာပွတ်က ကျင်းမေ၏လက်အား ရစ်ပတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုသည် ဖူချင်းလွေအားတွေ့ မြင်ရသည့်အခါ အားပါးတရရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ဖူချင်းလွေ ရှင်ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ကျာပွတ်က ရှင်မိန်းမကို စကြာဝဠာအပြင် ဘက်အထိရောက်အောင်ပို့နိုင်တယ်ဆိုတာသိထားပါ”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးရင်း ကျင်းမေအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ ကျင်းမေက သူ၏အကြည့်ကိုသဘောပေါက်နားလည်သည့် အလား မသိမသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဖူချင်းလွေက သမီးဖြစ်သူနှင့်သားဖြစ်သူအားလှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

သမီးဖူယိုဝှာနှင့်သားဖူနိုင်ဆင်းတို့မောင်နှမသည် မြင်း ရထားနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ဖူချင်းလွေကရယ်မောလိုက်သည်။

သူသည် ပခုံးတွင်ရရှိ ထားသောဒဏ်ရာအား တစ်ချက်ငုံ ကြည့်ကာ အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကွမ်းစုစု... ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းထည့်ထားတဲ့သေတ္တာ လေးကိုပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့မိသားစုကိုလွှတ်ပေးနိုင်မှာလား”

ကွမ်းစုစု၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေအား မယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးအစုံ ဖြင့်ကြည့်ကာ....

“ရှင်ကကော ဒီဗျပ်စောင်းကိုတကယ်ပေးမှာလား”

မယုံမရဲဖြင့်မေးသည်။

ဖူချင်းလွေက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်၏။

“အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ် ဒီဗျပ်စောင်းကိုခင်ဗျားတို့လက် ထဲမရောက်အောင် အသက်စွန့်ပြီး ကာကွယ်သွားမယ်လို့ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်သဘောထားပြောင်းလဲသွားပြီ”

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

ဖူချင်းလွေအား စိုက်ကြည့်ကာ....

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဆိုပါဦးရှင်... ဘယ်လိုသဘောထားပြောင်းလဲသွားရတာလဲ”

ဖူချင်းလွေက ပခုံးမှဒဏ်ရာအားတစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး....

“အင်း... ကျုပ်ရဲ့ပခုံးမှာဒဏ်ရာရထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လူစုကိုယှဉ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ဗျပ်စောင်းကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲပေးအပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများ၏မျက်နှာများမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားကြလေသည်။

ဖူချင်းလွေက စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျုပ်က တစ်ခုတော့အပေးအယူ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစု မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“ဘာများပါလိမ့်”

ဖူချင်းလွေက သမီးနှင့်သားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်....

အားလုံးသောလူများအားတစ်ချက်ဝေကြည့်ကာ....

“နံပါတ်တစ်အချက်က ကျုပ်သမီးနဲ့သားကိုမြင်းရထားပေါ်မှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိပါစေ”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပိညာဉ် (၁) ❖ ၈၇

အားလုံးသောလူများသည် သူ့စကားကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

အမှန်တွင်....

သူတို့အားလုံးက ကလေးနှစ်ယောက်လက်ထဲတွင် အရေးကြီးသောဗျပ်စောင်းထည့်ထားသည့်သေတ္တာလေး မရှိသဖြင့် ယခုကဲ့သို့အလွယ်တကူခွင့်ပြုလိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖူယိုတာသည် အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည့် မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် သူမသည် ဉာဏ်ကောင်းပြီးအကင်းပါးလှသည်။

သူမသည် ချက်ချင်းပင် သူမောင်လေးဖူနိုင်ဆင်း၏လက်ကို ဆွဲကာ မြင်းရထားရှိရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဖူနိုင်ဆင်းအား မြင်းရထားပေါ်သို့တင်ပေးကာ

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းရထားပေါ်ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖူနိုင်ဆင်းအား မြင်းလှည်းအတွင်းတွင်နေစေ၍ သူမက မြင်းရထား၏အပေါက်ဝတွင်ထိုင်ကာ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက ဖူချင်းလွေအား စူးရှအေးစေလိုသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဖူချင်းလွေ... ခင်ဗျားလက်ထဲက သေတ္တာကိုပေးလို့ရပြီ မဟုတ်လား”

ဖူချင်းလွေကလက်ကားပြလိုက်၏။

သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်....

“နေပါဦးဗျာ... ခင်ဗျားတို့က တယ်လဲ ဆန္ဒစောကြတာကိုး ကျုပ်က နံပါတ်တစ်လို့ရေရွတ်ထားတာဟာ နံပါတ်နှစ်အချက်ရှိနေ သေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားဖို့သင့်ပါတယ်”

အားလုံးသောလူများက သူ၏စကားကြောင့် ဘဝင်မကျနိုင် အောင်ဖြစ်သွားကြရလေသည်။ လက်နက်ပါရဂူကျူးဟိုင်မင်က ရှေ့ သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး...

“ဖူချင်းလွေ... မင်း ဉာဏ်များမယ်မကြံနဲ့နော်”

ဖူချင်းလွေက အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။ ခဏကြာမှ ရယ်မောခြင်းကိုရပ်တန့်ပြီး ကျူးဟိုင်မင်အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျူးဟိုင်မင်... တကယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နဲ့ပညာ သင်ဘက်အစ်ကိုကြီးပါ။ ဒါတောင်မှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လက်နက် တွေမတီထွင်ဘဲ သူများတီထွင်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင် မက်မောနေရတာလဲ”

ကျူးဟိုင်မင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားလေ သည်။ သူသည် ခံပြင်းစွာဖြင့် ဖူချင်းလွေအားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းစိညာဉ် (ပ) ❖ ၈၉

“ဒါကဟော့ မင်း ဆရာရဲ့ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင် ယူခဲ့ရတာကိုး”

ဖူချင်းလွေ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

သူ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ပြီး...

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့မရိုးသားမှုပဲလေ... ခင်ဗျားရဲ့ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ထားကြောင့် မြောင်နယ်ခြားကို ထွက်ပြေးသွားရတာပဲ မဟုတ် လား”

ကျူးဟိုင်မင်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင်....

ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းစသည့်ဟန့်မှုရာများ ပေါ်လွင် လာလေသည်။

“မင်းနဲ့ငါ ဆရာညီမကျင်းမေကို အပြိုင်ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်မရိုးသားဘူးလား”

ဖူချင်းလွေက ကျင်းမေအားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းမေက ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ကျူးဟိုင်မင်

အား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် မရိုးသားလို့ ကျွန်မကို အရက်ထဲဆေးခတ်ပြီး ကြံစည် ခဲ့တယ်၊ ကံကောင်းလို့ အစ်ကိုဖူကကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မအစ်ကို က ညီမကိုစော်ကားတဲ့လူကို ဆက်ပြီးတပည့်အဖြစ်မွေးမှာတဲ့ဗျား”

ကျူးဟိုင်မင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေဒနာပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရသည့်ဟန်မှရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ယင်းအချိန် မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသံတောင်ဝေးအိုရန်းတော့ ကဝင်ရောက်ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ကျုပ်တို့ အခုလာတဲ့ကိစ္စက မရဏဗျပ် စောင်းကိုရယူချင်လို့နော်၊ မင်းတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းဖို့မဟုတ်ဘူး”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လောကျင်းစုကလည်း ဝင်ရောက် ဤပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့ကိစ္စတွေကိုကျေးဇူးပြုပြီးရပ်တန့် လိုက်ပါ”

ဖူချင်းလွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ယုတ်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုဖော်ပြရတာဆိုတော့...”

သူက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်တန့်ကာ ကျူးဟိုင်မင် အားစိုက်ကြည့်ပြီးပြီးစေစေလုပ်နေလေသည်။ ကျူးဟိုင်မင်၏မျက် နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့်နီရဲလာလေသည်။

သူကရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက် ၏။ သို့သော် သံတောင်ဝေးတစ်လက်က သူ၏ရင်ဘတ်ရှေ့မှကန့် လန့်ဖြတ်၍ကာကွယ်ဟန်တားထားလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးဟိုင်မင်မှာ ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားလိုက် ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်နေသော စွန်း ကုဝေက ဖူချင်းလွေအားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့နံပါတ်နှစ်အချက်ကိုပြောပါ” ဖူချင်းလွေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇနီးဖြစ်သူ

ကျင်းမေအားညွှန်ပြကာ စကားစလိုက်လေသည်။ “ကျင်းမေကိုလွှတ်လိုက်ပါ... သူတို့သားအမိ မြင်းရထားနဲ့

လွှတ်သွားပါစေ” အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်တင်း

သွား၏။ သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အို... ဒါကတော့ ရှင်သက်သက် ဉာဏ်များတာပဲ၊ သူတို့ သားအမိကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ရှင် အသေခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က ဘယ်

လိုလုပ်သေတ္တာကိုအလွယ်တကူရနိုင်ပါ့မလဲ” အမှန်တွင်... သူမက ဖူချင်းလွေမှာ ထိပ်သီးသိုင်းပညာ

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်ထားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားလဲ စဉ်းစားပါဦးလေ... ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ပါစေ ဒီလောက်များတဲ့လူတွေကြားထဲမှာ အတောင်ပေါက်နေမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ထွက်ပြေးလို့မရနိုင်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက တွေဝေသွားလေသည်။ မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတဘူက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျင်းမေကို မြင်းရထားပေါ်တက်ပြီး ထွက်သွားပါစေ”

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူမက ကျာပွတ်အား တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျင်းမေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား လေထဲတွင် ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ မြင်းရထားမောင်းသူနေရာ၌ ခြေစုံရပ်တန့်လိုက်၏။

ပြီးနောက်....

သူမသည် မြင်းဇက်ကြိုးအားဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဖူချင်းလွေက ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ “ရှေး... ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ဗျပ်စောင်း”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၉၃

ပြောပြီး... ဗျပ်စောင်းကို လေထဲသို့မြှောက်ပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုကသာ ကျာပွတ်ဖြင့် ဗျပ်စောင်းအားဖမ်းယူရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင်....

လေထဲတွင်ရောက်ရှိနေကြသောလူများထံမှ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဖူချင်းလွေ... ဉာဏ်များသွားပြီဟေ့”

မှန်သည်။

သူတို့အားလုံးက ဗျပ်စောင်းအထင်ဖြင့်ဝိုင်းအုံဖမ်းလိုက်သောပစ္စည်းမှာ ဗျပ်စောင်းမဟုတ်ဘဲ ဖူချင်းလွေ၏အပေါ်အကျီဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

အားလုံးသောလူများက မြေပြင်သို့ပြန်လည်ခြေချလိုက်မိချိန်တွင် ကျင်းမေတို့မြင်းရထားသည် တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းနှင်သွားလေပြီ။ အဆိပ်မယ်၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက မြင်းရထားထဲမှဖူချင်းလွေအားတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ဖူချင်းလွေပါသွားပြီ”

သူမက ယင်းသို့အော်ဟစ်ရင်း သူတို့အနီးမှမြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုကလည်း မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတို့က မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်အား ဖနောင့်ဖြင့်ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပေါက်ချလိုက်သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် မြားနှစ်စင်းပမာ တစ်ဟုန်ထိုးပစ်လွှင့် သွားကြ၏။

ယခုမှ... ကျန်လူများကလည်း မြင်းပေါ်သို့ အသီးသီးခုန် တက်ကာ ကျင်းမေတို့၏မြင်းလှည်းနောက်သို့လိုက်ပါသွားကြလေ တော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပိညာဉ် (၈) ❖ ၉၅

အရက်ကျင်းစ အလင်းရောင်နုနုများက အမှောင်ထုကိုဖြူ ခွင်းကာအစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ တစ်စတစ်စနှင့် နေ့သစ်တစ် နေ့ဖြစ်ထွန်းလာလေပြီ။

မြင်းရထားတစ်စီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာ၏။

မြင်းရထား၏အရှိန်မှာအလွန်လျင်မြန်လှသည်။

ထိုမြင်းရထားကား ဖူချင်းလွေတို့မိသားစု မောင်းနှင်လာ သည့်မြင်းလှည်းဖြစ်သည်။ ကျင်းမေက ကျာပွတ်ဖြင့်မနားတမ်းရိုက် ကာမြင်းရထားကိုဒုန်းစိုင်းနှင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေ၏လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကသွေးများ အဆက်မပြတ်ယိုစီးကျနေသဖြင့်စိုးရိမ်နေမိလေသည်။

အကယ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်သူများက မိမိတို့အားဖမ်းမိ သွားခဲ့လျှင် လုံးဝချမ်းသာခွင့်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည် ထားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မြင်းရထားကိုဒုန်းစိုင်းနှင်နေခြင်းဖြစ် ဖေသည်။

၉၆ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ဖူယိုတာသည် ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသည့် သေတ္တာကိုလွှဲပြောင်းယူထားပြီး ကျင်းမေအားမော့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းရထားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် နောက်မှ လိုက်လာသောရန်သူများအား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူများသည် မြင်းကိုတစ်ဟုန်ထိုးမောင်းနှင်လာခဲ့ကြရာ သူတို့နှင့်ဝါးနှစ်ရိုက်အကွာသို့ပင် ရောက်ရှိလာကြချေပြီ။

ဖူယိုတာစိုးရိမ်လာမိလေသည်။

“မေမေ... မြန်မြန်... မြန်မြန် သူတို့လိုက်လာနေကြပြီ”

ကျင်းမေသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာနှင်တံဖြင့်မြင်းကို တရကြမ်းရိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ... မြင်းရထားမှာမြားတစ်စင်း ပမာပြေးထွက်သွား၏။

သို့သော် လမ်းကညီညာခြင်းမရှိဘဲ ချိုင့်ခွက်များ၊ ကျောက် တုံးကျောက်ခဲများပြည့်လျှံနေသောကြောင့် ထင်သလောက် ခရီးမ ရောက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေလေသည်။

အမှန်တွင်... ဤလမ်းကလေးကိုအသုံးမပြုသည်မှာ နှစ် ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဤမျှကြမ်းတမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်းသုံးကောင်သည် လမ်းခရီးမှာညီညာမှုမရှိသဖြင့် ပြေး လွှားလာသည့်အရှိန်ကို အနည်းငယ်လျှော့ချလိုက်ရ၏။

ယင်းတဒဂံအချိန်လေးမှာပင်....

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၅) ❖ ၉၇

နောက်မှလိုက်ပါလာကြသော အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်နှင့် ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုတို့ တစ်ဖယာက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် ကာ မြင်းကိုအရှိန်ပိုမြှင့်၍မောင်းနှင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ သူတို့သည် ကျင်းမေတို့၏မြင်းလှည်းနှင့်ဝါးတစ် ရိုက်အကွာသို့ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက ရုတ်တရက်လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဝှစ်... ဝှစ်”

ရုတ်တရက် သူ၏လက်ထဲမှအဖြူရောင်အလင်းတန်းနှစ်ခု ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ယင်းအလင်းတန်းနှစ်ခုသည် ကျင်းမေထံ သို့ လွင့်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျင်းမေကရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။

ယင်းတဒဂံအချိန်လေးမှာပင် ရုတ်တရက် ကျာပွတ်အဖျား ပိုင်းက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အားတင်းကျပ်စွာရစ်ပတ်လာလေသည်။ ကျင်းမေအနေဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်းက သူမ၏ကျောပြင်ပေါ် စူးစိုက်ကျ ရော်ကလာလေတော့၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့သို့တစ်ချက် ငိုက် ကျသွားလေသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ကျာပွတ်
အားတစ်ချက်ဆွဲခါလိုက်သည်။

ကျင်းမေ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လမ်းနံ့တေးရှိ မြက်ရိုင်းပင်များ
ကြားသို့လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

“မေမေ....”

“ကျင်းမေ....”

ဖူချင်းလွေနှင့် ဖူယိုတာတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏အော်ဟစ်
သံ စူးရှစွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ကျင်းမေမှာသူတို့၏အော်သံကိုမကြားရတော့ချေ။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၉၉

ဖူချင်းလွေသည် ကျင်းမေ၏အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌
စူးရှစွာနာကျင်လာမိလေသည်။

သို့သော်... သူ၏လက်မောင်းမှဒဏ်ရာသည် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် နာကျင်နေမိလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိန်းသိမ်းသူမဲ့ကာ ခြေဦးတည့်ရာပြေးနေသော မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲ
ကိုင်ကာ တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

အမှန်တွင် သူသည် ဇနီးဖြစ်သူအားဆင်း၍ကြည့်လိုသော်
လည်း အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသည့်ဗျပ်စောင်းလက်နက်
အား ရန်သူများ၏လက်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားမည်ကို မလိုလားသဖြင့်
ယခုကဲ့သို့ မြင်းရထားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် မြင်းရထားသည် တို့ခနဲရပ်သွား၏။

သူ ထိတ်လန့်တကြားကြည့်လိုက်ရာ....

မြင်းရထားအား ရှည်လျားသောကျာပွတ်က ရစ်ပတ်ဆွဲ
ထားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်....

မြင်းသုံးကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ အဆိပ်အပ်သုံးချောင်း
စစ်လွင့်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ အင်္ကျီလက်ကိုတစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ဖပ်... ဖပ်... ဖပ်...”

ထိုအခါ... အဆိပ်အပ်ကလေးများ မြေပြင်ပေါ်သို့ပြုတ်ကျ သွားလေသည်။ ယင်းအချိန် သူက ကျာပွတ်အား ဓားဖြင့်ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုတခါကလေးမှာပင် နောက်ထပ်အဆိပ်အပ်သုံး ချောင်းက မြင်းသုံးကောင်၏တင်ပါးသို့လာရောက်စိုက်ဝင်သွားသည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းသုံးကောင်သည်မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲပြိုကျသွား၏။ ဖူချင်းလွေက မျှပ်စောင်းကိုတင်းကျပ်စွာပိုက်ထားသောဖူယိုဝှာနှင့် ဖူနိုင်ဆင်းတို့အား တစ်ဖက်တစ်ချက်စီပိုက်ကာ လမ်းနံဘေးရှိ မြက် ပင်ရှည်ကြီးများဆီသို့ခုန်ဖျံသွားလေသည်။

“ပြေးပြီဟေ့... ပြေးပြီ”

“လိုက်ဟေ့... လိုက်ကြ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများသည် ဝန်းကျင်အနှံ့တွင် ပဲ့တင် ထပ်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မြက်ရိုင်းပင်များသည် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်မျှ ရှည်လျား နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖူချင်းလွေတို့သားအဖသုံးယောက် မြက်ပင်ရှည် များကြားသို့ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းလိုက်သည့်အခါ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သို့သော် နောက်မှလိုက်လာကြသောကျူးဟိုင်မင်၊ အိုရန်း တာ၊ စွန်းကုဝေ၊ ကွမ်းစုစုနှင့်လောကျင်းစုတို့သည် မြက်ရိုင်းပင်များ ကြားသို့အတင်းတိုးဝေ၍ သူတို့အားရှာဖွေနေကြပြီဖြစ်၏။

ဖူချင်းလွေသည် ရန်သူများက မိမိတို့ထံမှဗျပ်စောင်းကို မရ မချင်း လက်လျှော့သွားကြလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကိုနားလည်ထား သည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်လေသည်။

သူက အသံတိုးတိုးဖြင့် သမီးဖြစ်သူအားမှာကြားလိုက်၏။

“သမီး... သေချာနားထောင်နော်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းအရှေ့ဖက် ကို ဦးတည်ပြီးပြေးသွား... ဒီဗျပ်စောင်းကိုပိုက်ပြီး ပြေးနော်၊ လမ်းမှာ ဘယ်သူတောင်းတောင်း မပေးနဲ့သိလား”

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဖူယိုတာကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ... မောင်လေးကကော”

ဖူချင်းလွေ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်လာမိလေသည်။

သူသည် ဖူယိုတာအား မျက်ရည်များရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာမှမမေးနဲ့... ပြေး... ပြေးတော့”

ဖူယိုတာက ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသောသေတ္တာအားပိုက်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ သူမ ယင်းသို့ပြေးလွှားသွားသောအခါ မြက်ရိုင်းပင်များမှာလှုပ်ရှားမှုများဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အိုရန်းတော့ကလှုပ်ရှားသွားသော မြက်ရိုင်းပင်များကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍...

“ဧဟု ဟိုမှာပြေးပြီဟေ့... ပြေးပြီ”

ဟုအော်ဟစ်ကာပြေးလိုက်လာကြ၏။

ဖူချင်းလွေသည် သမီးဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သူသည် သားဖြစ်သူအားတီးတိုးမှာကြားလိုက်၏။

“သား... ဒီမှာပုန်းနေနော်၊ ဖေဖေ သူတို့ကိုမျက်ခြည်ဖြတ်ပြီးရင်လာခေါ်မယ် သိလား”

ခုနစ်နှစ်အရွယ်မျှသာရှိသေးသည် ဖူနိုင်ဆင်းမှာကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့်...

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၀၃

မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ စက္ကူဖြူတစ်ရွက်ကဲ့သို့ဖြူဖွေးနေလေတော့သည်။ သူသည် မျက်ရည်များရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ကာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ”

သူ၏အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလေသည်။

ဖူချင်းလွေသည် သားဖြစ်သူအားကြည့်ကာ အသည်းနှလုံးများကြေမွသွားမတတ်ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် သူသည် သားဖြစ်သူကိုကြာရှည်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

ရန်သူများရောက်ရှိလာပါက သားဖြစ်သူကိုပါသက်ဉာဏ်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ဖူယိုတာပြေးထွက်သွားရာဘက်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

“ဟော... ဟိုမှာပြေးပြီ... ပြေးပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... လိုက်ကြ... လိုက်ကြ”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများသည် မြက်ရိုင်းပင်များ ကြားမှထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖူချင်းလွေ ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ဤလူစုအား မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်မှသာလျှင် သမီးနှင့် သားတို့အတွက် စိတ်အေးနိုင်မည်ဟုနားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ခြေကုန်ပြေးလွှားလိုက်၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် သူသည် ဖူနိုင်ဆင်းနှင့် ဝါးတစ်ရိုက် အကွာသို့ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ရုတ်တရက် လူရိပ်နှစ်ခု သူ့ရှေ့သို့လွှားခနဲ ရောက်ရှိလာကာ သွားလမ်းကိုပိတ်ဆို့လိုက်၏။

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုနှင့် ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစု ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဖူချင်းလွေ၏လက်ထဲတွင် ဗျပ်စောင်း ထည့်ထားသောသေတ္တာလေးကိုမတွေ့ရသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားလေသည်။ မိမိတို့ လှည့်စားခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ကျိန်ဆဲကာ လျှပ်တစ် ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏ဓားသည် ဖူချင်းလွေအားကန့်လန့်ဖြတ်ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အလားလျှင်မြန် လှပေသည်။ ဖူချင်းလွေသည်ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလေးလံနေပြီး လှုပ် ရှားရန်ပင် မလွယ်ကူတော့ပါချေ။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏ဓားက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာလေသည်။

“အား...”

ဖူချင်းလွေ၏စူးရှထိတ်လန့်ဖွယ်ရာကောင်းသော အော်ဟစ် သံက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအားပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင်....

“အား...”

ရုတ်တရက် စူးရှကျယ်လောင်သောအသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်....

ဖူယိုတာ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားမိလေသည်။

သူမသည် အသက်ရှူများပင် ရပ်တန့်သွားမတတ်ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းကား ဤစူးရှကျယ်လောင်သောအော်ဟစ်သံမှာ ဖခင်ဖြစ်သူဖူချင်းလှေ၏အသံဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်သည်မဟုတ်ပါလော။

“ဖေဖေ....”

ဖူယိုတာလွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

သူမ၏အသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ သူမသည် သတိလက်လွှတ်အော်မိပြီးကာမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းကား ယင်းသို့အော်ဟစ်လိုက်မိခြင်းသည် မိမိရှိနေသည့်နေရာအား ရန်သူများကိုအသိပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်နေကြောင်းနားလည်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ၏အသံမှာနောက်ကျသွားခဲ့ချေပြီ။

ဖူယိုတာသည် ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသော သေတ္တာရှည်လေးအားပိုက်ကာ အားကုန်ပြေးလွှားနေ၏။ သူမသည် ယင်းသို့ပြေးလွှားနေသော်လည်း ဖခင်နှင့်မောင်လေးတို့ကိုစိတ်မချသဖြင့် မကြာခဏလှည့်ကြည့်နေမိလေသည်။

သူမသည် အရှေ့စူးစူးသို့ပြေးလွှားသွားရာ လွင်ပြင်တစ်ဖက်စွန်းသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူမသည် ရှေးဦးစွာတဝါဝေါမြည်ဟည်းနေသောရေကျသံများကိုကြားရပြီး အလွန်လှပသည့်ရေတံခွန်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်မတတ်ထင်ရဲလောက်အောင် ရေကျသံများဖြင့်ဆူညံနေ၏။

သူမသည် မည်သည့်နေရာသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွင့်မရမှန်း မသိဘဲတွေဝေနေမိလေသည်။

၁၀၈ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

လူရိပ်ငါးခုသည် သူမထံသို့ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို
ရောက်ရှိလာကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ဖူယိုတာက သူတို့အားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ဗျပ်စောင်း
ထည့်ထားသောသေတ္တာအား တင်းကျပ်စွာဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ
လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၀၉

ဖူယိုတာသည် သေတ္တာနီလဲးအား တင်းကျပ်စွာပိုက်ကာ
ထိုလူငါးယောက်အား မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး သေချာနားထောင်နော်... ဒီလမ်းအတိုင်း ရှေ့ဘက်
ကိုဦးတည်ပြီးပြေးသွား၊ ဒီဗျပ်စောင်းကိုပိုက်ပြီးပြေးနော်... ဘယ်သူ
တောင်းတောင်း မပေးနဲ့သိလား”

သူမသည် ဖခင်မသေဆုံးမီ မှာကြားခဲ့သောစကားများကို
ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိလေသည်။ ယခု သူမအနေဖြင့် ဆက်
လက်ပြေးလွှားနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ သို့သော် သူမသည် ဤဗျပ်စောင်း
အား မည်သူ့လက်ထဲကိုမှမပေးရန်ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကျူးဟိုင်မင်း၊ အိုရန်းတော့၊ စွန်းကုဝေ၊ လောကျင်းစုနှင့် ကွမ်း
စုတို့သည် သူမအားဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

လောကျင်းစုက သူမအား ဓားပါးလေးနှစ်လက်ကဲ့သို့စူးရှ
သည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားကိုရှေ့သို့ဆန့်
တန်းကာအေးစက်စက်အသံဖြင့်....

“ဟေ့... မင်းလက်ထဲကသေတ္တာကိုပေးစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ ဓားကိုရှေ့သို့ဆန့်တန်းလိုက်စဉ် နီရဲသောသွေးများသည် ဓားဖျားမှတစ်ဆင့် တတောက်တောက်ကျဆင်းနေလေသည်။

ဖူယိုတာမှာ သူ၏မျက်နှာအား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမသည် ဤဓားမှသွေးများမှာ မိမိဖခင် ၏ခန္ဓာကိုယ်မှသွေးများဖြစ်မည်ဟုနားလည်လိုက်သဖြင့် အံ့ကိုတင်း တင်းကြိတ်ကာ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။

ယင်းအချိန် လောကျင်းစု၏နံဘေးတွင်ရပ်နေသော အဆိပ် ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်လေသည်။

“ပေးစမ်း... ညည်းလက်ထဲကသေတ္တာကို ဒေါ်ဒေါ်ကိုပေး မယ်မဟုတ်လား”

ဖူယိုတာက သူမ၏လက်ထဲမှကျာပွတ်အားကြည့်ကာ မိမိ၏ မိခင်ဖြစ်သူကျင်းမေအား ကျာပွတ်ဖြင့်ရစ်ပတ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ လိုက်မိ၏။

သူမသည် ကတ္တီပါသေတ္တာနီလေးအားပို၍တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ရင်း နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်၏။

“မပေးဘူး... လုံးဝမပေးဘူး”

သူမ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အိုရန်းတော့ကပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ဖူယိုတာအားခင်မင်ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် မျက်နှာချိုသွေး ကာ...

“မြေးလေး... မင်းလက်ထဲကသေတ္တာ ဘိုးတိုးကိုပေးနော်”

ဖူယိုတာက သူ့အားရုံရှာမှန်းတီးစွာကြည့်ရင်း နောက်သို့ ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကျူးဟိုင်မင်ကပြုံးပြလိုက်သည်။

“သမီး... သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့ဦးဦးတို့က ပညာသင်ဘက်ညီ အစ်ကိုတွေပါ။ ဒါကြောင့် ဦးဦးကိုပေးနော်”

“မပေးဘူး... လုံးဝမပေးဘူး”

ဖူယိုတာက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်ပြန်လေသည်။ အမှန်တွင် သူမကနောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆုတ်လာခဲ့ရာ ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းသို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိ လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူမသည် ဤအချက်ကိုသတိမပြုမိပါချေ။

သို့ရာတွင် သူမဘက်သို့မျက်နှာမူထားသောလူငါးယောက် ကမူ ဤအချက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ကြလေသည်။ ရွှေမြားဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်စွန်းကုဝေက ဖူယိုတာအတွက်စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကလေး... မင်း နောက်ကိုမဆုတ်လိုက်နဲ့နော်၊ နောက်မှ ချောက်ကမ်းပါးပဲရှိတော့တယ်”

ဖူယိုဝှာကလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုရှိနေပြီး ရေတံခွန်မှစီးဆင်းကျလာသည့်ရေများက အရှိန်ပြင်းစွာစီးဆင်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေရ၏။

အမှန်တကယ် သူမ ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

ထို့နောက် မိမိအားပိုင်စုံထားသောလူငါးယောက်ဘက် သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ယင်းအချိန် ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုက သူမအားကြည့်ကာပြုံးလိုက်လေသည်။

သူမ၏အပြုံးမှာ မြေခွေးကဲ့သို့ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။ သူမ၏လက်ထဲမှကျာပွတ်အား တစ်ချက်တွေ့ယမ်းလိုက်၏။ အမှန်တွင် သူမက ဖူယိုဝှာအား ကျင်းမေကိုဖမ်းဆီးသကဲ့သို့ ကျာပွတ်ဖြင့်ရစ်ပတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ကျာပွတ်သည် မြေဆိုးတစ်ကောင်ပမာ ဖူယိုဝှာထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။ ယင်းတဝင်အချိန်လေးမှာပင် ဖူယိုဝှာသည် မည်သူကမျှ ထင်မှတ်မထားသည့်အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ဆောင်လိုက်၏။ ချာခနဲလှည့်ကာ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ခုန်ချလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၁၃

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အို...”

“ဟယ်...”

ကျူးဟိုင်မင်၊ ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစု၊ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၊ ရွှေမြားဂိုဏ်းမှဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းကုဝေနှင့် မီးလျှံ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းဘာတို့သည် ဖူယိုဝှာအား မထင်မှတ်သောအလုပ်မျိုးကိုလုပ်ဆောင်သွားသဖြင့် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ချောက်ကမ်းပါးအစပ်သို့ပြေးလွှားလာကြပြီး အောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဖူယိုဝှာသည် ရေစီးထဲတွင် ဒလဟောမျောပါသွားပြီးဖြစ်ကြောင်းတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ရေစီးသန်လှသောချောက်ကမ်းပါးထဲ သို့လှည့်ကြည့်ကာ ဖူယိုဝှာမှာ မည်သို့မျှအသက်မရှင်နိုင်ကြောင်းနားလည်လိုက်မိကြလေသည်။

၁၁၄ ❖ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယင်းကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်လက်မှိုင်ချကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဖူယိုဝှာသည် ရေစီးထဲ ဒလဟောမျောပါသွားနေ၏။ သူမသည် အလွန်အစီးသန်သောရေစီးကြောင်းတွင်မျောပါရင်း ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသည့်သေတ္တာလေးအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သူမသည် တစ်ခဏအချိန်လေးမှာပင် ပါးနှစ်ရိုက်အကွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ သူမ၏အခြေအနေက သူမအတွက်မျှော်လင့်ချက်လုံးဝ မရှိအောင်ဖန်တီးထားသလိုရှိနေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏အစွမ်းထက်လှသော ဗျပ်စောင်းလက်နက်အား ရန်သူများလက်ထဲသို့မရောက်ရှိသည့်အတွက် စိတ်ထဲ၌ကျေနပ်နေမိလေသည်။

သူမသည် ရေစီးထဲ၌မျောပါရင်း ရေများနှာခေါင်းထဲသို့ ဝင်ကာမွန်းကျပ်လာလေသည်။ ထိုအခါ သူမကပါးစပ်ကိုဟ၍အသက်ရှူလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ရေများဝင်ရောက်လာပြန်၏။

သူမသည် မိမိသေဆုံးရတော့မည်ဟုနားလည်ကာ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်၍ ကြာမြာ၏လက်ထဲသို့ အသက်တစ်ချောင်းကိုအပ်နှံထားလိုက်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပိညာဉ် (၁) ❖ ၁၁၅

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယင်းကာ... ကြိုးကွင်းနှစ်ခုသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ကျရောက်လာခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကြိုးကွင်းတစ်ခုက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကိုစွပ်မိပြီး ကျန်ကြိုးကွင်းတစ်ခုက သူမ၏ခြေထောက်အားစွပ်မိသွားခဲ့လေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေစီးထဲတွင် မျောပါသွားခြင်းမရှိတော့ဘဲရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ဖူယိုဝှာသည် အံ့ဩစွာဖြင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကမ်းနဖူးပေါ်၌ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ထိုအဘိုးအိုအားအကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုက သူမအားကမ်းပေါ်သို့ဆွဲတင်လိုက်လေသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ သူမသည် ခြေလက်များပင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ မောဟိုက်နေ၏။

အဘိုးအိုက သူမ၏လက်ထဲမှဗျပ်စောင်းထည့်ထားသော သေတ္တာအားတစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ မျက်လုံးပင့်လိုက်သည်။

“ဪ... မင်းကဖူချင်းလွေရဲ့သမီးထင်တယ်”

ဖူယိုဝှာက သူ၏စကားကြောင့်ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ဤအဘိုးအိုသိရှိနေပါလျှင်...

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဗျပ်စောင်းအကြောင်းကိုလည်းသိနေလိမ့်မည်ဟု နားလည်ထား၏။ သူမသည် ကမန်းကတန်းလူးလဲထကာ ဗျပ်စောင်းထည့်ထားသောသေတ္တာနီလေးအား သိမ်းဆည်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံး၍လက်ကာပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်... ဖုယ့်ဝှာအား ကြင်နာကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာပြောလိုက်လေ၏။

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်က မင်းရဲ့သေတ္တာအကြောင်းကိုသိထားပေမယ့် မမက်မောလို့ လုံးဝမလာခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့ မင်းအဖေနဲ့အမေကော”

ဖုယ့်ဝှာ၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များကျဆင်းလာ၏။

သူမသည် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့သေဆုံးသွားခြင်းအတွက် ယခုမှပင် အားရပါးရင့်ကြွေးရင်း....

“ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ကသေဆုံးသွားကြပါပြီ”

အဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်တွင် သနားကြင်နာသောဟန်မူရာ များပေါ်လွင်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက ဖုယ့်ဝှာအားကြည့်ကာခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုတော့ ဘိုးဘိုးက ချီးကျူးရလိမ့်မယ်”

ဖုယ့်ဝှာက မျက်ခုံးပင့်ကာကြည့်လိုက်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၁၁၇

သူမက ထိုအဘိုးအိုအားနားမလည်စွာဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအဘိုးအိုက သူမအားပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဒီဗျပ်စောင်းကိုကာကွယ်ဖို့အတွက် ချောက်ထဲကို ခုန်ချခဲ့တာမဟုတ်လား”

ဖုယ့်ဝှာမျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

သူမသည် အဘိုးအိုအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်မခုန်ချတာကိုမြင်လိုက်လို့လား”

အဘိုးအိုကရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်မြင်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင်... ဘိုးဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ ချောင်းထဲခုန်ချခဲ့တယ်လို့ပြောရတာလဲ”

“ဒါကတော့... မင်းကသာ ချောင်းထဲခုန်မချနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဗျပ်စောင်းလက်နက်က သူများလက်ထဲပါသွားပြီပေါ့ကွယ်”

ဖုယ့်ဝှာက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက အဘိုးအိုအားမဝံ့မရဲဖြင့်မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့... ဘိုးဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဗျပ်စောင်းကိုမမက်မောဘူးလဲဟင်”

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

အဘိုးအိုကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းကိုမမက်ဘူးလို့မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးမပေးချင်တဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ အတင်းလုမယူသင့်ဘူးလေ”

ဖူယိုရာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ သူမသည် ယခုမှစိတ်သက်သာရာရရှိသွားလေသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရသွားကာငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဟောဗျာ... ငိုပြန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ဖူယိုရာကငိုကြွေးရင်းမှရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျွန်မမောင်လေး ကျွန်မမောင်လေးလဲ သူတို့လက်ချက်နဲ့သေပြီထင်တယ်”

အဘိုးအိုက စိတ်မချမ်းသာဟန်ဖြင့်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... မင်းက တကယ့်ကို လောကဓံကိုဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ပထမဦးဆုံးသမီးတပည့်မလေးအဖြစ်မွေးစားလိုက်မယ်”

ဖူယိုရာက မျက်ခုံးပင့်ကာကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် မိမိမှာ နားကြားများလွှဲမှားနေသလောဟုတွေးလိုက်မိလေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၁၉

“ဘိုးဘိုး ဘာပြောလိုက်တယ်... ကျွန်... ကျွန်မကိုမွေးစားမယ်ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သမီးကဘိုးဘိုးနဲ့မနေချင်ဘူးလား”

ဖူယိုရာက တွေဝေသွားပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ သူမကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်း... လူတွေကသမီးကိုတွေ့ရင် ကြင်နာရမှန်း သနားရမှန်းမသိကြပါဘူး၊ သူတို့တစ်တွေကသမီးကိုသတ်ပြီး ဒီဗျပ်စောင်းလက်နက်ကိုင်ယူချင်နေကြတယ်”

သူမက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာသနားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်... နောက်ပြီး ဒီဗျပ်စောင်းလက်နက်ကိုလဲ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှသမီးကမနေရင် ဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ... ဘယ်သူ့ကိုယုံရမှာလဲ”

အဘိုးအိုကပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် စကားတတ်လွန်းသောဖူယိုရာကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ဖူယိုရာက သူ့ရှေ့တွင်ခူးထောက်လိုက်၏။

“သမီးကို တပည့်အဖြစ်လက်ခံတာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်

ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သမီးကဘိုးဘိုးရဲ့ နာမည်ကို သိပါရစေရှင်”

အဘိုးအိုက စကားပြန်မပြောပါ။ ပြုံး၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ လျှောက်သွား၏။

ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ထောင်ထားသော ငါးမျှားတံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဖူယိုငှာသည် ထိုငါးမျှားတံကို တွေ့မြင်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသိပြီ... ဘိုးဘိုးရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်မသိပြီ”

အဘိုးအိုက မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး လျှင်....

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဖူယိုငှာက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့လိုက်၏။

“ဘိုးဘိုးက လူထူးဆန်းတံငါသည် သိုင်းသမားကြီးမဟုတ်လား”

အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩဟန် မူရာများ ပေါ်လာပြီး လျှင် ဖူယိုငှာ အားပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ....

“ညည်းက တကယ့်ကို ပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ... ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ညည်းက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

ဖူယိုငှာက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“သမီးရဲ့ ဖေဖေက ပြောခဲ့ဖူးတယ်... သိုင်းလောကမှာ လူထူးလူဆန်းတံငါသည် သိုင်းသမားကြီးရှိတယ်တဲ့၊ အခု ဘိုးဘိုးက သူများတွေမက်မောတဲ့ ပစ္စည်းကို မမက်မောဘူး၊ နောက်ပြီး... ရွှေရောင်တောက်ပနေတဲ့ ငါးမျှားတံကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားတယ်၊ ဒါတွေဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ ထူးခြားချက်တွေပါပဲ”

တံငါသည် အဘိုးအို မနေနိုင်တော့ပါ။

အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဖူယိုငှာ၏ လက်ကို ဆွဲကာ....

“ကဲ... ဘိုးဘိုးတို့ အိမ်ကို သွားကြမယ်”

ဖူယိုငှာက အဝေးသို့ တစ်ချက် မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘိုးဘိုး.. ကျွန်မကို သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးမှာလားဟင်”

သူမက တံငါသည် အဘိုးအိုအား မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တံငါသည် အဘိုးအိုက သူမရင်ထဲမှ ခါးသီးသော နာကြည်းချက်များကို နားလည်လိုက်မိ၏။

“စိတ်ချပါ... ဘိုးဘိုးသင်ပေးမှာပါ”

ဖူယိုငှာက ရုတ်တရက် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်သည်။

တံငါသည် အဘိုးအိုက သူမ၏ အပြုံးကို တွေ့မြင်လိုက်သော

အခါ ရင်ထဲ၌ လေးလံလာမိလေသည်။

အကြောင်းကား....

ဖူယိုတာ၏အပြုံးသည် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသောရန်သူများအား ရင်ဆိုင်ရန်ဆုံးဖြတ် ထားသောအပြုံးမျိုးဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

၀၀၀၀

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုမှသည် ည၏သက်တမ်းရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ပို၍ နက်ရှိုင်းလာပြီဖြစ်သည်။ ဖူယိုတာသည် ကုလားထိုင်ခုံပေါ်တွင် မလှုပ် မယှက်ထိုင်နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေဒနာတစ်ရပ်တို့ပြင်းပြင်းထန် ထန်ခံစားရသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

သူမသည် ဤခါးသီးလှသောအဖြစ်အပျက်များကိုမယုံ ချင်ပါ။

သို့သော် သူမအဖို့ လက်တွေ့အရ မယုံကြည်၍မရပါချေ။

သူမ၏မျက်ဝန်း၌မျက်ရည်များဖြင့်ရစ်ဝဲနေ၏။

သို့ရာတွင် မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းမှကြွေကျလာခြင်းမရှိ ပါ။ ဖြစ်ပေါ်ဝန်းသီနေသောမျက်ရည်ဥကို ကြွေကျစေရန် တွန်းအား ပေးနိုင်သည့်နောက်ထပ်မျက်ရည်အင်အား သူမတွင်မရှိတော့ပါ။

အကယ်၍ ဤတစ်ကြိမ်ကျခြင်းကျလျှင် နှလုံးသွေးများသာ ကျဆင်းလာပေလိမ့်မည်။

သူမသည် ကံကြမ္မာကိုရိုးမယ်မဖွဲ့လိုပါ။

သို့သော် သူမ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့်မောင်လေးဖူနိုင်ဆင်းတို့၏ ကံကြမ္မာဆိုးဝါးမှုကိုမူ သူမအနေနှင့် ကံကိုသာရိုးမယ်ဖွဲ့နေမိ၏။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရေခဲကဲ့သို့အေးစက်နေသည်။

သူမက ရုတ်တရက် အားပါးတရရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူမ၏ရယ်မောသံမှာ အလွန်ကျယ်လောင်လှပေသည်။ သို့သော် ထို ရယ်မောသံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ နာကြည်းခံပြင်းခြင်း စသည့် ခံစားမှုများ အပြည့်ပါရှိနေ၏

လူတစ်ယောက်သည် အမှန်တကယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေ လျှင် ရယ်မောနိုင်ရန်ကြိုးစားရပေမည်။

သို့သော်... လောကပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့သတ္တိမျိုးရှိသူမှာ အလွန်ပင် နည်းပါးလှသည်မဟုတ်ပါလော။

ဖူယိုတာသည် အားပါးတရရယ်မောနေ၏။

သူမ၏ရယ်မောသံမှာ ကျယ်လောင်ပြီးစူးရှလှပေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရုတ်တရက် သူမသည် ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်နေရာသို့စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမကြည့်နေသောနေရာမှ ရုတ်တရက် လှေငယ်ကလေး တစ်စင်း ဘွားခနဲထွက်ပေါ်လာ၏။ တစ်ဖန် လှေငယ်လေးသည် သူမ ရှိရာသို့ဦးတည်ကာ လျင်မြန်စွာလှော်ခတ်လာနေ၏။

လှေကလေးသည် ရေဆန်ကိုဆန်တက်လာသည့်တိုင် တို့ နှေးသွားခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ လျှပ်စီးလက်သည့်အလား လျင်မြန်လှပေ သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် လှေကလေးမှာ ဖူယိုတာ၏ဝါးဖောင်အနီး သို့ရောက်ရှိလာပြီးရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝါးဖောင်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ခုန်တက်လာ၏။ သူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ပိန် ပိန်ပါးပါးရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဝါးဖောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒူး ထောက်ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ဗျပ်စောင်းရှင်မကိုဂါရဝပြုပါတယ်... သခင်ဖ စေခိုင်းလိုက် တဲ့တာဝန်ကို ကျုပ်ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါပြီ”

ဖူယိုတာက သူ့အားမကြည့်ပါ။

သူမကဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ကိုဘယ်နေရာမှာနှိန်းထားသလဲ”

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက တစ်ခွန်းချင်းပြော လိုက်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၁၂၅

ယင်းမှာ...

“တောင်ကြားမြို့က ညသရဲစားသောက်ဆိုင်”

ဖူယိုတာ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်တင်းမာသွားလေ သည်။ သူမသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှထကာ ဗျပ်စောင်းအား ထည့် ထားသည့်သေတ္တာလေးကိုပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ကလေး ထဲသို့တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏဗျပ်စောင်း...။

မရဏဗျပ်စောင်းသည် လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ ဆီက ဖူယိုဝှားဆိုသည့်ကလေးငယ်နှင့်အတူ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် မရဏဗျပ်စောင်းသည် တစ်ဖန် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်... မရဏဗျပ်စောင်းသည် မည်သို့သောနည်း ဖြင့်ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပါသနည်း။

၀၀၀၀

နေဝန်းကြီးသည် အနောက်ယွန်းယွန်းအရပ်မှနေ၍ မြေကြီး ထဲငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွားသဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးမှာအလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လောကကြီးကို အမှောင်ထုကဖုံးလွှမ်းသွား သည်။ သို့သော်ငြားလည်း ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကြယ်ငယ်လေးများ သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်မသဲမကွဲအလင်းရောင်ဖြင့် လောကကြီးကို

အလှဆင်လျက်ရှိနေပေသည်။ ညဘက်သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့်အမျှ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာအေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာလေသည်။

ဆိုရပါလျှင် ညသည် အေးစက်စက်ညမျိုးဖြစ်၏။

ထို့အတူ...

ကျင်းနိုင်ငံနှင့်ဝေနိုင်ငံတို့ကြားရှိ နယ်ခြားမြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သောတောင်ကြားမြို့လေးသည် အထူးပင် အေးစက်တိတ်ဆိတ် နေလေသည်။

အကယ်၍ တောင်ကြားမြို့ကလေးတွင်အခြေချနေထိုင်သူ တစ်ယောက်အားမေးကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် တောင်ကြားမြို့ကလေး မှာ ယနေ့ညတွင် မကြုံဖူးအောင်အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု ဆို ကြပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့် တောင်ကြားမြို့ကလေးက ယနေ့ညတွင် ဤမျှအထိခြောက်ကပ်ကာအေးစက်စက်ဖြစ်နေရပါသနည်း။

အကြောင်းကား....

ယနေ့ညတွင် တောင်ကြားမြို့ကလေးထဲသို့ သိုင်းလောကမှ နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသောသိုင်းသမားများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိ လာကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤတောင်ကြားမြို့သို့ရောက်ရှိလာကြသော သိုင်းသမား များအနက်....

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရွှေမြားဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းကုဝေတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလာလေသည်။ သိုင်းလောကသားများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တောင်ကြားမြို့ကလေးမှာအလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသောအေးစက်စက်အငွေ့အသက်များ၏ဖုံးလွှမ်းမှုကိုခံရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၁၂၉

တောင်ကြားမြို့လေး၌ ညသရဲဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်သွားလေသည်။

တောင်ကြားမြို့ကလေးသို့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် ရောက်ရှိလာကြသည့်ခရီးသည်များ၊

ကုန်သည်များ၊

ဒေသန္တရဗဟုသုတရှာဖွေကြသူများ၊

အပျော်ခရီးထွက်လာကြသူများမှစ၍ တောင်ကြားမြို့လေးသို့တစ်ခါတလေရောက်ရှိလာကြသူများသည် ညသရဲဆိုသည့်အမည်အား အလွတ်ရသလောက်ပင် မှတ်မိနေကြသည်ဖြစ်ပေသည်။

ညသရဲသည် တောင်ကြားမြို့၏မြို့တော်ဝန်ထက်ပင် ပို၍နာမည်ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

အမှန်တွင်မူ... ညသရဲဟူသောအမည်မှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းနေသည်မှန်သော်လည်း တောင်ကြားမြို့လေးမှာ ညသရဲဟူသည့်အမည်ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်....

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုမြို့လေးအားရောက်ဖူးသူတိုင်းက ရယ်စရာပုံပေါက်နေသောလူဝကြီးတစ်ယောက်၏မျက်နှာအား ပြေးမြင်ယောင်မိလိုက်ကြမည်သာဖြစ်၏။

အကြောင်းကား ထိုလူဝကြီးသည် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်၏ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ညသရဲစားသောက်ဆိုင်သည် ညဘက်တွင်သာဖွင့်ပြီး ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်များ၊ မြို့သူမြို့သားများထံမှအမြတ်ငွေများကို သိမ်းကြိုးရရှိနေသောကြောင့် လူဝကြီးမှာ အမည်ရင်းပျောက်ကာ ညသရဲဟူသည့်အမည်သို့ရောက်ရှိလာတော့သည်။

တောင်ကြားမြို့ကလေးမှမြို့သူမြို့သားများက ညဘက်တွင် စီးပွားရှာသောလူဝကြီးအား ညသရဲအမည်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူပိုင်သည့်စားသောက်ဆိုင်မှာလည်း နေ့ချင်းညချင်းပင် ညသရဲဟူသောအမည်သို့ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ယခု တောင်ကြားမြို့ကလေးသို့ သိုင်းလောကသားများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ကြားမြို့လေးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

သို့သော် တောင်ကြားမြို့လေးတစ်မြို့လုံး ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်အောင် ခြောက်ကပ်သွားခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်ပါချေ။

ဗျင်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၅) ❖ ၁၃၁

လူဝကြီးညသရဲကမူ ထုံးစံအတိုင်း ညသရဲ စားသောက်ဆိုင်အား ညဘက်တွင် ဝတ္တရားမပျက်ဆက်လက်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့လေသည်။ ယင်းကြောင့် တောင်ကြားမြို့လေးတစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ညသရဲစားသောက်ဆိုင်တွင်မူ စားသောက်သူများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိ၏။

အမှန်တွင်... ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်မှုအား ရှောင်ရှားလိုသည့်လူစားမျိုးမှာနည်းပါးပြီး ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်မှုကင်းမဲ့သည့် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်မှာ စည်ကားလျက်ပင် ရှိနေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဝါကျနှင့်ကျင့်မီးရောင်များသည် စားသောက်ဆိုင်၏ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ယှက်ဖြာကျဆင်းနေ၏။ မီးအိမ်ရှစ်လုံး ထွန်းညှိထားသော်လည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်လျက် ရှိသည်ဟုမဆိုသာချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်သည် အလွန်ကြီးမားပြီး ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် အလင်းရောင် မလုံလောက်ဘဲဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စားသောက်ဆိုင်၏တံခါးမကြီးနှင့်ပြတင်းပေါက်အားလုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖွင့်ထားသဖြင့် ပြင်ပမှတိုးဝေ့တိုက်ခတ်လာသောလေများကြောင့် မီးအိမ်များမှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်ကာ အလင်းရောင်အားနည်းပါးနေသေး၏။

မည်သို့ဆိုစေ အေးစက်စက်ဖြင့် ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသောတောင်ကြားမြို့ကလေး၏လမ်းမပေါ်တွင်ရှိနေခြင်းထက် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌ရှိနေခြင်းက ပိုမို၍နွေးထွေးလှိုလှိုနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ယင်းကြောင့်လည်း အလင်းရောင်လုံလောက်မှုမရှိသည့် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်အတွင်း လူတစ်ရာခန့်ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုလူများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးချင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အုပ်စုဖွဲ့၍သော်လည်းကောင်း ညသရဲစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူများ ညသရဲစားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူဝကြီး(သို့မဟုတ်) စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဟေ့... ဒီနေ့ သိုင်းသမားတွေ ဟယ်များပါလား၊ ဘာများ ယူးခြားချက်ရှိလို့လဲ”

ဆိုင်လူလင်လေးက အသံတိုးတိုးဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောလိုက်လေသည်။

“သူတို့က မရုဏဗျပ်စောင်းကိုဝယ်ယူဖို့ လာစောင့်နေကြတာလို့ပြောသံကြားတာပဲ”

လူဝကြီး၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

သူ ဤနေရာတွင် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့သည်မှာကြာပြီဖြစ်သည်။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ၏စားသောက်ဆိုင်သို့ လူပေါင်းစုံဝင်ထွက်သွားလာ စား
သောက်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့ထံမှသတင်းမျိုးစုံရရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကတည်းကပင် မရဏဗျပ်
စောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်းကို သူကြားသိခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သည်။

ယခု... ဤမရဏဗျပ်စောင်းသည် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာခဲ့
ပြန်ပြီဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ် မရဏဗျပ်စောင်းပြန်လည်ထွက်ပေါ်
လာခြင်းက သူ၏စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် အရောင်းအဝယ် ပြု
လုပ်ရန် ချိန်းဆိုထားသည်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

သူ့အဖို့တော့ ကံဆိုးရှာချေပြီ။

သူသည် စားသောက်ဆိုင်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်လိုသောဆန္ဒများ
များပင်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် သူသည်စားသောက်ဆိုင်အား မပိတ်ရဲပါ။

မပိတ်ရဲပါ။ အကြောင်းကား သူ့အနေဖြင့် စားသောက်ဆိုင်
ကိုပိတ်လိုက်လျှင် သူ့ထံသို့အန္တရာယ်များကူးစက်လာနိုင်ကြောင်း
ကို သဘောပေါက်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... သူက ဣန္ဒြေမပျက်စားသောက်ဆိုင်ကိုဆက်
လက်ဖွင့်ထားခဲ့ရလေသည်။

သို့မဟုတ်ပါက သူ၏အသက်မှာ မနက်ဖြန်ထိ ဆက်လက်
ရှင်သန်ခွင့်ရနေမည်မဟုတ်သည်ကိုနားလည်ထား၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပိညာဉ် (၁) ❖ ၁၃၅

သို့ရာတွင် သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုမူ ခိုင်ခိုင်မာမာ
ရဲရဲစွာချမှတ်ပြီးဖြစ်၏။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကား ညသရဲမှတိတ်တဆိတ်ထွက်ပြေး
ရန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

၀၀၀၀

ဆိုင်လှလင်ငါးယောက်၏မျက်နှာများမှာ မည်းမှောင်နေကြ
၏။ သူတို့သည် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်လာသည်
မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် ယနေ့ညရောက်ရှိလာကြသောစားသောက်သူများ
ကိုမူ သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမမြင်ဘူးဟုယူဆလေသည်။

အကြောင်းကား... ယနေ့ညရောက်ရှိလာကြသောစား
သောက်သူများအနက် တစ်ချို့မှာ အရက်ကိုတစ်ကရားပြီးတစ်ကရား
ကြွက်တွင်းထဲလောင်းချသကဲ့သို့သောက်နေကြပြီး တစ်ချို့ကမူ လူ
လေးယောက်စာ အစားအသောက်များကို တစ်ယောက်တည်း အဝ
အပြဲစားသောက်နေကြလေသည်။

ထို့ပြင်... အချို့ကမူ အရက်မသောက် ဟင်းလည်းမစားဘဲ
မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ရေဓွေးကြမ်းကို အရသာခံ၍သောက်နေကြ
၏။ ယင်းကြောင့်....

ဆိုင်လုလင်ငါးယောက်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

အမှန်တွင် သူတို့သည် ထူးဆန်းသည်ဟုထင်နေခြင်းထက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုကကြီးစိုးနေသည်ဟု အလိုလိုခံစားလာမိကြ၏။

ထို့ပြင် သူတို့က စားသောက်စရာများကို သွားရောက်ချပေးစဉ် စားသောက်ရန်ရောက်ရှိလာကြသောလူအချင်းချင်း ပြောဆိုနေသည့်မရဏဗျပ်စောင်းကို အရောင်းအဝယ်လုပ်မည်ဟူသော သတင်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အသက်ရှူပင်ရပ်တန့်သွားမတတ်တုန်လှုပ်မိ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင်... စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူကြီးက မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ဆိုင်နောက်ဘက်တံခါးမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဆိုင်လုလင်ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်စီပြိုင်တူညီတိုက်မိကြလေသည်။ ယင်းနောက်... စားသောက်ဆိုင်၏နောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ လူကြီးကဲ့သို့ပင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ညသရဲစားသောက်ဆိုင်အတွင်း၌လည်းတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အကယ်၍သာ ညသရဲစားသောက်ဆိုင်တွင် မီးအိမ်ထွန်းညှိထားခြင်းမရှိပါက စားသောက်ဆိုင်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဟုထင်မှတ်ရမည်သာဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ ဝါကျင့်ကျင့်မီးရောင်က မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်ရာခန့်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်နေကြရ၏။ သူတို့သည် စားပွဲအသီးသီး၌ထိုင်နေကြသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ တစ်နေရာတည်းတွင်စုပြုံရောက်ရှိနေကြလေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများ စုပြုံရောက်ရှိနေသည့်နေရာကား ဆိုင်၏အဝင်အထွက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ဖြစ်သည်။ ဆိုင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိနေကြသောသူတို့၏မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုစောင့်မျှော်နေပုံမျိုးဖြစ်၏။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတို့သည် မည်သူ့အားစောင့်မျှော်နေကြပါသနည်း။
မည်သို့ဆိုစေ ထိုလူများသည် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်
တံခါးဝဆီသို့သာမျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေကြ၏။
စားသောက်ဆိုင်၏ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား...
ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

“ဒေါင်... ဒေါင်”

အဝေးမှသံချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက်တိတ် ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသောညဉ့်ယံဖြစ်သည့်အတွက် သံချောင်း
ခေါက်သံအား ပီပီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရလေသည်။

ညဉ့်နှစ်ချက်တီးပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ခါတိုင်းညဉ့်နှစ်ချက်
တီးလျှင် ပိတ်နေကျဖြစ်သောညသရဲစားသောက်ဆိုင်မှာ ယခုတော့
ဆိုင်ပိတ်မည့်သူမရှိသေးပါချေ။

အကယ်၍သာ လူဝကြီး (သို့မဟုတ်) ညသရဲကထွက်ပြေး
တိမ်းရှောင်သွားခြင်းမရှိပါကလည်း ဆိုင်ပိတ်ပြီးဖြစ်မည်ဖြစ်သော်
လည်း လူဝကြီးကထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ည
သရဲစားသောက်ဆိုင်မှာ ယခုအချိန်ထိ ဆိုင်ပိတ်မည့်လက္ခဏာ မရှိ
ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းပီညာဉ် (ပ) ❖ ၁၃၉

အားလုံးသောလူများသည် နေရာ၌မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ
သူတို့၏မျက်လုံးများအား စားသောက်ဆိုင်၏တံခါးဝဆီသို့ စိုက်ကြည့်
နေကြဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ... တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ဖမ်း
တိုက်ခတ်လာသောလေပြည်လေညင်းကလေးများနှင့်အတူ ဆီးနှင်း
များပါရှိလာသဖြင့် အလွန်ပင်အေးစိမ့်လာ၏။

သို့သော် ဤအေးစိမ့်မှုကြောင့် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ
လူများအား မည်သို့မျှထူးခြားမှုဖြစ်စေဟန်မရှိပါ။ သူတို့သည် မလှုပ်
မယှက်ထိုင်ကာ တံခါးဝဆီသို့သာ မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ
ကြလေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် သက်ရှိလူသားများဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တစ်စုံတစ်ခုသော
အတိုင်းအတာထိထူးခြားမှုမရှိလာလေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် စားပွဲ
တစ်လုံးအားဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသူလူငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်
က အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူက
ကျယ်လောင်စွာသမီးဝေလိုက်၏။

“ဝါး...”

သူက ရုတ်တရက် ပါးစပ်အား ကမန်းကတန်းပိတ်လိုက်
သော်လည်း ထွက်ပေါ်လာသောအသံမှာ ကျယ်လောင်လှသည်ဟု
ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့ဖြစ်ရာ သူနှင့်အတူထိုင်နေကြသောလူများမှာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေသည်။

လူတစ်ယောက်က သူ့အားအပြစ်တင်သည့် မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဒီလိုသာအအိပ်မက်နေမယ်ဆိုရင် မရဏဗျပ်စောင်း ကိုမြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုကျိတ်ကာအပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

သမ်းဝေလိုက်သူက သူ့အားမကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်အိပ်ချင်နေတယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

ဟု တင်းမာသောလေသံဖြင့်မေးလိုက်၏။ အမှန်ပင် ယခု သူ၏မျက်လုံးများမှာ မီးကွက်မျက်လုံးပမာ ပြူးကျယ်နေပြီမဟုတ်ပါ လော။ ယင်းအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်က သူတို့ဘက်သို့လှည့်ကြည့် ကာ....

“ဟေ့လူတွေ... ကျုပ်တို့လဲ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ မရဏဗျပ်စောင်း ကိုဝယ်ဖို့စောင့်နေကြတာဗျ။ ဘာမှဆူညံဆူညံလုပ်မနေကြနဲ့”

စားပွဲတွင် စုဝေးထိုင်နေကြသောလူငါးယောက်က သူ့အား ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူသုံးယောက် သူတို့အား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၄၁

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငါးယောက်၏ မျက်နှာ များပေါ်တွင် ဒေါသဖြစ်သောအရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေလေ သည်။ တစ်ယောက်က ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး သူ၏ခါးမှခါးကိုဆွဲထုတ် လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဒီနေရာမှာရောက်နေကြတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ဗျပ် စောင်းကိုလေလံဆွဲပြီး ဝယ်ဖို့ရောက်နေကြသူတွေချည်းပဲဆိုတာ သိ တယ်... ဘာမှလာပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကိုနှောင့်ယှက် စရာမလိုဘူး”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“စကားမရှည်နဲ့... ကျုပ်တို့က ဒီဗျပ်စောင်းကိုရယူဖို့ လာ စောင့်ရပေမယ့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စကိုတော့ မခံစား နိုင်ဘူး”

သူကပြောပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ စောစောက ဝတ်ဆင်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောညသရဲ စားသောက်ဆိုင်လေးအတွင်း၌ ရုတ်တရက် အခြေအနေရှုပ်ထွေးတင်းမာသွားလေ၏။

အမှန်တွင် သူတို့သည် ဗျပ်စောင်းကိုရယူပိုင်ဆိုင်ဆိုသော ဆန္ဒများဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ရန်လိုနေခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခု... သူတို့သည်တိုက်ခိုက်ရန် တာစူနေကြပြီဖြစ်သည်။
ထိုအချိန် လူတစ်ယောက်၏သတိပေးသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“တစ်လှေတည်းစီးပြီး တစ်ခရီးတည်းသွားနေတဲ့လူတွေ အ
ချင်းချင်း ဒီလိုရန်ပြုနေကြမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အလဟဿအသက်ဆုံး
ရှုံးဖို့ပဲဖြစ်တယ်”

အားလုံးသောလူများသည် စကားပြောသံထွက်ပေါ်လာ
ရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူသည် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး
ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသောလူဖြစ်၏။

သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ဟန်မူရာကင်းမဲ့
သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်နေ၏။

သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်များကိုစုစည်းချည်နှောင်
ထားကာ မြားပုံသဏ္ဍာန်ဆံထိုးတစ်ချောင်း ထိုးစိုက်ထားလေသည်။
သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးသောလူများ၏မျက်နှာပေါ်
တွင် လေးစားသည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဟာ... ရွှေမြားဂိုဏ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်စွန်းကုဝေပါလား”
လူတစ်ယောက်ကလွတ်ခနဲရှေ့တွင်လိုက်သည်။

စွန်းကုဝေက မိမိနှင့်မသက်ဆိုင်သည့်စကားကိုပြောလိုက်
သည့်အလား အေးဆေးစွာထိုင်ကာအရက်ငဲ့၍သောက်နေ၏။

တိုက်ခိုက်ရန် တာစူနေကြသောလူနှစ်ယောက် ဓားများကို
ပြိုင်တူသိမ်းကာ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ကြလေသည်။ ယင်းအခိုက်
စားသောက်ဆိုင်၏ထောင့်ကျကျစားပွဲတွင် ထိုင်နေသောလူက စွန်း
ကုဝေအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ရွှေမြားဂိုဏ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစွန်းကုဝေကိုတွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်... ဒါနဲ့ ဒီကို ဗျပ်စောင်းဝယ်ယူဖို့ ရောက်နေတာ
ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သားကော မပါဘူးလားခင်ဗျာ”
စွန်းကုဝေကထိုလူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်
သည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူကခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကလဲ သူ့ကိုမျှော်နေတာပါ။ သူက ဘာဖြစ်လို့ နောက်
ကျနေသလဲမသိဘူး”

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများကြားရလေသည်။
အားလုံးသောလူများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့က
ဗျပ်စောင်းရောင်းမည့်လူလာပြီဟု ထင်မှတ်လိုက်ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်
ပါသည်။

သို့သော် သူတို့၏အထင်မှာ မှားယွင်းသွားခဲ့လေသည်။

အကြောင်းကား အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသောလူရွယ် တစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြူဖွေးတောက်ပနေသော ဝိုင်းသား ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားလှပေသည်။

သူက လူအများ ရုတ်ရုတ်သံသဲဖြစ်နေသည့်ကြားမှ တိုးရှေ့ ကာလျှောက်လာရင်း မျက်လုံးဝေတစ်ချက်ဝေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက် ကိုရှာဖွေနေ၏။ ထိုအခိုက်အထန်မှာပင် သူ၏မျက်လုံးများက ဝင်း လက်တောက်ပသွားလေသည်။

အကြောင်းကား သူသည် စွန်းကုဝေက လက်ဝှေ့ယမ်းပြ နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ သား... ဖေဖေဒီမှာဟေ့”

အားလုံးသောလူများက ဤလူရွယ်မှာ စွန်းကုဝေ၏သား စွန်းထင်းလှဖြစ်ကြောင်းသဘောပေါက်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါမှ သူတို့ သည်စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မိမိတို့နေရာတွင်ပြန်ထိုင်ချလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ထပ်မံရောက်ရှိလာမည့်ဗျပ်စောင်းလက်နက် ရောင်းသူအား တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်စားနေလိုက်ကြတော့၏။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

အဝေးမှသံချောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ထပ်မံထွက်ပေါ် လာပြီဖြစ်လေသည်။ ညဉ့်သုံးချက်တီးပြီဖြစ်၏။

ညဉ့်နက်လွန်းလှသဖြင့် ဆီးနှင်းများသည် ပို၍ ပို၍ကျဆင်း လာလေသည်။ လေပြည်လေညင်းကလေးသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်နေရာမှ အဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်လာလေသည်။

ယင်းကြောင့် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်တွင်းရှိ မီးအိမ်များမှာ ယိမ်းထိုးနေကြလေသည်။

အေးစိမ့်မှုဒဏ်သည် သိသိသာသာကြီးမိစီးလာ၏။

ဆိုင်အတွင်းမှတိတ်ဆိတ်မှုကား...

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက်လျက် သက်ရှိလူသားများပင်ရှိလေစဟုပင် ထင်မှားရလောက်ပေသည်။

သို့သော်... ညသရဲစားသောက်ဆိုင်လေးထဲတွင် သက်ရှိ လူသားတစ်ရာတစ်ယောက်တိတိရှိနေ၏။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူတို့အားလုံးသည် ယင်းသို့တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်နေကြရင်း ရင်ထဲ၌သံသယများဖြစ်ပေါ်လာမိကြလေသည်။

အကြောင်းကား သူတို့သည် ညသရဲခိုင့်တွင် ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်း(ဝါ)မရဏဗျပ်စောင်းကို လာရောက်ရှောင်းချမည်ဆိုသောစကားကိုကြားသိခဲ့ရသဖြင့်စုပြုံကာ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ မည်သူတစ်ဦး၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသေးပါချေ။

အမှန်တွင်... သူတို့သည် သိုင်းလောကသားများပီပီ အရာရာကိုစိုးမိုးအနိုင်ယူချင်ကြသဖြင့် ဤမရဏဗျပ်စောင်းအား ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန် ဒုက္ခခံ၍စောင့်စားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်အထိထူးခြားမှုရှိမလာသောအခါ ဤသတင်းသည် ကောလဟလသတင်းတစ်ခုများဖြစ်ပေါ်မလားဟု သံသယဖြစ်လာကြလေသည်။

ထိုအခါ သူတို့သည် စိတ်ပျက်လာကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဤနေရာမှဆုတ်ခွာသွားလိုသောဆန္ဒကား မရှိကြပါချေ။ အကြောင်းကား အကယ်၍များ မရဏဗျပ်စောင်းရောက်ရှိလာခဲ့ပါလျှင် ဤလေလံရောင်းမည့်ဈေးကွက်တွင် ပါဝင်ခွင့်မရှိဘဲ ဗျပ်စောင်းကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရမည်ကိုမလိုလားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၄၇

ယင်းကြောင့် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်စောင့်စားနေကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်လေးမှာပင်... ရုတ်တရက် အဝေးတစ်နေရာဆီမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ကြရ၏။ အားလုံးသောလူများ၏ မျက်နှာများမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများတွင် မျှော်လင့်ချက်နှင့်ရမ္မက်ထန်ခြင်း စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းစသည့် အရိပ်အယောင်များက တစ်လှည့်စီဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူတို့သည် မြင်းခွာသံကြားရာအရပ် လမ်းမကြီး၏တစ်ဖက်စွန်းဆီသို့ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မြင်းရထားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းစွာ မောင်းနှင်လာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မြို့နင်းများသည် ထူထပ်စွာကျဆင်းနေ၏။

သို့သော်လည်း မြင်းရထားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းနှင် လာနေသည်ကိုတော့တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ အကြောင်းကား မြင်းရထား၏ပေါင်းမိုးအစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ဖန်မီးအိမ်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီထွန်းညှိထားသည်မဟုတ်ပါလော။

အားလုံးသောလူများသည် မြို့နင်းများကြားမှ မြင်းရထား ကိုကြည့်ကာမှင်သက်နေမိကြလေသည်။ မြင်းရထားက စားသောက် ဆိုင်နှင့်တစ်စထုတ်တစ်စနီးကပ်လာပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်လေးမှာပင်... လေးတိုက်ခတ်မှုသည် တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ ယင်းကြောင့် ညသရဲစားသောက် ဆိုင်၏ဖွင့်ထားသောတံခါးခွက်များ၊ ပြတင်းပေါက်များမှာ ဝုန်းခိုင်း ကျနေ၏။ ၎င်းအပြင် စားသောက်ဆိုင်တွင်ချိတ်ထားသောဖန်မီးအိမ် များသည် ဟိုမှသည်မှယိမ်းယိုင်ကာ မီးရောင်မှာမှိုက်တုတ်မှိုတ်တုတ် ဖြစ်နေလေသည်။

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သောင်းကျန်းနေသောလေနှင့် လှုပ် ရှားနေသောမီးတိုင်များကြောင့် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအရိပ်မည်းကြီး များမှာ ဟိုသည်ယိမ်းထိုးနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ညသရဲစားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိလူများသည် လှုပ်ရှားခြင်းလုံးဝမရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်များပမာ ငြိမ်သက်နေကြလေ သည်။

သူတို့သည် မြို့နင်းများကြားမှ တရွေ့ရွေ့မောင်းနှင်လာနေ သော အမိုးနှစ်ဖက်စွန်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့် မီးအိမ်နှစ်လုံးအား ကြည့်ကာ အသက်ရှူရန်ပင်မေ့လျော့နေမိကြ၏။

ယင်းအချိန်တွင် မြင်းရထားက ဆိုင်နှင့်မနီးမဝေးတွင် ရပ် တန့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံထွက် ပေါ်လာလေသည်။

“ဗျပ်စောင်းကို ဘယ်သူကဝယ်မှာလဲ... တန်ဖိုးကိုကော ဘယ်လောက်သတ်မှတ်မှာလဲ”

မိန်းကလေး၏အသံသည် အေးစက်နေပြီး အနိမ့်အမြင့် မရှိ ပါ။ အားလုံးသောလူများက လှမ်းကြည့်ကြရာ ဖန်မီးရောင်အောက် တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မြင်းရထားပေါင်းမိုးအောက်တွင်ထိုင်နေပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးလွှာ သောဇာပဝါအနက်တစ်ထည် ဖုံးကွယ်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

သူမ၏မျက်နှာအား မမြင်တွေ့ရသော်လည်း အလွန်လှပ
ချောမောသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်
စရာမလိုပါချေ။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးထဲရှိလူများက ငေးငိုင်းကာကြည့်
နေရာမှ ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြ၏။ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
လူက လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြကာ....

“ကျုပ်ကလျှံငွေတစ်သိန်း”

နောက်တစ်ယောက်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်၏။

“ကျုပ်ကလျှံငွေနှစ်သိန်းပေးမယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူကလည်း အားကျမခံ
ဘဲ လက်ငါးချောင်းထောင်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလျှံငွေငါးသိန်းပေးမယ်”

ရုတ်တရက် အားလုံးသောလူများက ငြိမ်သက်သွားကြလေ
သည်။ ယင်းအချိန် စွန်းထင်းလုက လက်ဆယ်ချောင်းကိုထောင်ကာ
အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ရွှေမြားဂိုဏ်းက ဒီဗျပ်စောင်းကို လျှံငွေဆယ်သိန်း
ပေးမယ်ဗျို့”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများက မျက်လုံးပြူး
ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၁၅၁

စွန်းထင်းလု၏ချောမောခန့်ညားသောမျက်နှာက သူတို့
အား တစ်ချက်ဝေကြည့်၍ ရင်ကော့ကာရပ်နေလေသည်။ ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ယင်းအချိန် မြင်းရထားဆီမှ အေးစက်စက်ရယ်မောသံတစ်
သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီ... ရွှေမြားဂိုဏ်းကလူတွေက တကယ့်ကို ဗျပ်
စောင်းအတွက်ဆွဲဆောင်တာပဲကိုး၊ ဒီဗျပ်စောင်းကို ရှင်တို့ရသွား
ပါပြီ... ရော့”

သူမ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် ရုတ်တရက် သေတ္တာနီလေး
တစ်လုံးက မြင်းလှည်းထဲမှ အရှိန်ပြင်းစွာပြေးထွက်လာလေသည်။
သေတ္တာနီလေးသည် ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ညသရဲစားသောက်
ဆိုင်၏အဝင်တံခါးမှပြေးဝင်လာရာ သိုင်းသမားများမှာ ကမန်းက
တန်း ပြေးလွှားရှောင်တိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် လဲပြိုသူကပြို ခန္ဓာကိုယ် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်သူက
ဖြစ်သွားကြပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့်သေတ္တာနီလေးအား မျက်
လုံးပြူးကာကြည့်နေကြကုန်လေသည်။

သေတ္တာလေးသည် ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာ
ပြီး စွန်းထင်းလု၏ရှေ့သို့ရောက်ရှိသောအခါ ရပ်တန့်သွားကာ မြေပြင်
ပေါ်သို့ဖြည်းညင်းစွာကျသွားလေသည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အားလုံးသောလူများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။ စွန်းထင်းလှလည်းမျက်လုံးပြူးကာ သေတ္တာနီလေးအားကြည့်လိုက်၏။

သူတို့သည် သေတ္တာနီလေးအားကြည့်ကာ မြင်းရထားထဲမှ မိန်းကလေး၏အတွင်းအားမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ရောက်ရှိနေပြီကို နားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မြင်းခွာသံများထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်သည်။ စွန်းထင်းလှနှင့်ကျန်ရှိသောသိုင်းသမားများသည် ယခုမှသတိဝင်လာကာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မြင်းရထားသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လည်မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ အားလုံးသောလူများအလွန်အံ့ဩသွားကြ၏။

စွန်းထင်းလှက ကမန်းကတန်းဟန့်တားလိုက်၏။
“ဟေ... ဟေ... နေဦးလေ၊ ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”
သူက အသံကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။
သို့သော် မြင်းရထားကရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိပါ။
စွန်းထင်းလှ ပို၍အံ့ဩသွားမိလေသည်။
“ဟေ... နေဦးလေ”
သူသည် ပြေးလိုက်ရန်ဟန့်ပြင်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၁၅၃

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ခနဲဖြစ်ကာရပ်တန့်လိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းကား... မြင်းရထားထဲမှထွက်ပေါ်လာသော မိန်းကလေး၏အေးစက်စက်စကားသံကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုစကားသည် သူ၏မျက်နှာကို ကျာပွတ်နှင့်အရိုက်ခံရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။ ဤသို့ဆိုလျှင်... မြင်းရထားထဲမှထွက်ပေါ်လာသော မိန်းကလေး၏စကားသံသည် မည်သည့်စကားသံဖြစ်ပါသနည်း။

၀၀၀၀

အမှန်တွင် မြင်းရထားထဲမှ မိန်းကလေးကပြောလိုက်သည့် စကားမှာ...

“ရှင်ပေးမယ့် လျှံငွေဆယ်သိန်းကို မရဏဗျပ်စောင်းကြောင့် သေဆုံးရမယ့်လူတွေအတွက် သင်္ကြိုဟ်စရိတ်အဖြစ်လှူဒါန်းပါတယ်”
ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏အသံသည် အေးစိန်ပြီးအနိမ့်အမြင့်မရှိချေ။ စွန်းထင်းလှသည် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားသောမြင်းရထားအား ကြက်သေသေကာ ငေးဝိုင်း၍ကြည့်နေမိလေသည်။
ယင်းအချိန်မှာပင် မြင်းရထားသည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့တိုးဝင်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုအခါမှ စွန်းထင်းလှသတိဝင်လာကာထခုန်လိုက်၏။

“ဟေ့... ဟေ့... ကျုပ်ကိုဘာပြောခဲ့တာလဲ”

သူ့ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း မြင်းရထားကား သူ၏မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ စွန်းကုဝေက သူ့ထံ သို့လျှောက်လာကာ ပန်းအားတစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

“သာ... စွန်းထင်းလှ”

စွန်းထင်းလှက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် နားမလည် နိုင်ဟန်ဖြင့် စွန်းကုဝေအားကြည့်ကာ....

“ဖေဖေ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စကားကဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

စွန်းကုဝေကပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အပြုံးသည် စိတ်နှလုံး ကြည်လင်သည့်အပြုံးမျိုးမဟုတ်ပါ။ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီးကြောက်မက် ဖွယ်ရာကောင်းသောအပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်၏။

“သူပြောတာမှန်တယ်သာ”

စွန်းထင်းလှမျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ သူသည် စွန်းကု ဝေအားကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်ကာ...

“သူပြောတာမှန်တယ်ဟုတ်လား”

စွန်းကုဝေကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

စွန်းထင်းလှက သူ့အား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်ကြည့်လိုက် လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၁၅၅

“ဒါနဲ့တောင် ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီဗျပ်စောင်းကိုလိုချင် တပ်မက်နေရတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

စွန်းကုဝေသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို နောက်မှပြောကြတာပေါ့၊ လောလော ဆယ် ဒီဗျပ်စောင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီရောက်အောင်ပို့ပေးလိုက် ကြရအောင်”

စွန်းထင်းလှသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဗျပ်စောင်းထည့် ထားသည့်သေတ္တာလေးကိုကောက်ကိုင်ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ရဲရဲနီနေသောကတ္တီပါသေတ္တာရှည်လေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်မှုများဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ဤသေတ္တာလေးအား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စွန်းပုချူးထံသို့သွားရောက်ပို့ဆောင်ရမည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သေတ္တာလေးအားထမ်းကာညသရဲစားသောက် ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့လေသည်။ စွန်းကုဝေက သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်ခွာသွားကြသည်နှင့် ညသရဲ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိလူများလည်း အသီးသီးပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။

ယနေ့ည ချန်အန်းမြို့စွန့်ရှိအဆောက်အအုံထဲတွင် လူအများ စုဝေးကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။ ထိုလူများသည် မရဏ ဗျပ်စောင်းအကြောင်းကိုဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တွင် ထိုလူများမှာ တစ်ချိန်တုန်းခဏက စွန်းကုဝေနှင့် အတူ မရဏဗျပ်စောင်းအားရယူနိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့ကြသည့်လူများဖြစ် သည့် မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့၊ ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လော ကျင်းစုနှင့်အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုတို့ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် စွန်းထင်းစုတို့က မရဏဗျပ်စောင်းရရှိသွားသည် ကို ယခုမှသိခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။

သူတို့၏ရင်ထဲတွင် များစွာခံပြင်းနေမိကြ၏။ ဗျပ်စောင်း လေလံတင်ပွဲတွင် ပါဝင်ခွင့်မရလိုက်သဖြင့်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ ကြလေသည်။ မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က စိတ်မသက်မသာ ဖြင့်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အင်း... တကယ်ဆိုရင် စွန်းကုဝေက ကျုပ်တို့ကိုပါ အ ကြောင်းကြားသင့်ပါတယ်။ သူ ဒီလိုတိတ်တဆိတ်လုပ်သွားတာတော့ မကောင်းပါဘူး။”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။ ပြီးနောက် အေးစက်စက်အသံဖြင့်....

“သူ ဒီလိုလုပ်သွားတော့လဲ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဘာမှစည်း စောင့်နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်ကာ ထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့သဘောထားကိုပြောကြစမ်းပါဦး”

အားလုံးသောလူများ စဉ်းစားနေကြလေသည်။ ယင်းအချိန် တွင် အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်ရှိသောမိန်းကလေးတစ်ဦးက ဝိညာဉ် ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုထံသို့လျှောက်လာ၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ကျုပ်ကတော့ သူတို့ထိုက်နဲ့သူတို့ကဲ... ရသင့်လို့ရသွားတယ်လို့ပဲယူဆတယ်။ ခင်ဗျား သူများရထားတဲ့စည်းကို အကုသိုလ်ပွားပြီး ဘာမှမလိုတမာဖြစ်နေ စရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

သူမသည် ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်နေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်ပြောနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လောကျင်းစုက သူမ၏စကားကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြစ်လာလေ သည်။

သူက နံဘေးရှိ ကျောက်စားပွဲခုံအား လက်ဝါးဖြင့်တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“တိတ်စမ်း... လူကြီးတွေကိစ္စထဲကို ဘာမှဝင်စွက်စရာမလို ဘူးကွ”

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မိန်းကလေးက သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အချဉ်သီးတစ်ခုကိုစားလိုက်ရသည့်အလား မျက်နှာတစ်ခုလုံးရဲ့ မှဲ့သွားလေသည်။ သူမသည် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ပြန်လည်အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဘာကလေးလဲ... ကျုပ်က အခု အသက်ဆယ်ခုနစ်နှစ် တိတိရှိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် အရာအားလုံးကိုနားလည်တယ်၊ ခင်ဗျားက သာ စိတ်ထားမမှန်လို့ သူများကိုမကောင်းကြံချင်နေတာ၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲမှာ မကောင်းတာပယ်ပြီး ကောင်းတာလုပ်မယ် ဆိုတဲ့သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်လောကျင်းစုက သူမအား ဓားပါးလေး နှစ်လက်ကဲ့သို့ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုတကယ်ရင်ဆိုင်မလို့လား”

မိန်းကလေးကခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း....

“ဟုတ်တယ်”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်လောကျင်းစုက စကားမပြောပါ။

သူက ကျောက်စားပွဲခုံပေါ်တွင် ရိုက်ချထားသောလက်ဝါးအား နုတ်ယူလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ပျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၅၉

သူမသည် ကျောက်စားပွဲနှင့်ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လောကျင်းစုအား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ကျောပြင်တစ်လျှောက်အေးစိမ့်လာ၏။

အကြောင်းကား ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုရိုက်ချခဲ့သော ကျောက်စားပွဲ၌ လက်ဝါးရာတစ်ခုအား ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က သူမအား ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆုတ်စမ်းကေ့ကေ့... မင်းက ဘာမှနားမလည်ဘဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒီမှာလာထိုင်စမ်း”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။ သူမသည် အကျပ်အတည်းတစ်ခုမှလွတ်မြောက်သွားသည့်အလား စိတ်သက်သာရာရရှိသွားလေသည်။

အမှန်တွင် သူမက ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစု၏အတွင်းအားမှ မည်မျှကြီးမားနေကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူမက ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုအား ရင်ဆိုင်ပါလျှင် ကျောက်နံရံအား ခေါင်းနှင့်ပြေးတိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ကြိုတင်နားလည်ထားလိုက်လေသည်။

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့သော် သူမကစိန်ခေါ်ထားသဖြင့်နောက်ဆုတ်ရန်အခက်
တွေ့နေစဉ်...

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုရန်းတော့၏စကားကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် ကမန်းကတန်းနောက်ဆုတ်ကာ မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်း
တော့၏နံ့သေးရှိထိုင်ခုံတွင်ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမက ရင်ကော့ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ မခံချင်
စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျားကိုကျုပ်ကရင်ဆိုင်မလို့ဘဲ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဘိုး
ရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ဆိုတာကို ခင်ဗျားနားလည်ထားပါ”

ယင်းအချိန် ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုက စူးရှထက်မြက်
သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမအားကြည့်လိုက်လေသည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ
တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်မြေးရဲ့မသိနားမလည်တဲ့မိတ်မေ့ကို နားလည်ခွင့်
လွှတ်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူကကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားရဲ့သမီးပါ။ ကျုပ်
သား သေဆုံးသွားတော့ သူ့သမီးကိုကျုပ်ကခေါ်ပြီးမွေးစားခဲ့ရတာပါ။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ကင်းဝေးခဲ့ရတဲ့မြေးမလေးကို ကျုပ်

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၆၁

သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့မိလို့ အခုလိုယောက်ျားလေးမကျ မိန်းကလေး မကျ
ဖြစ်နေတာလေ”

အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုကမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

သူမက အိုစမ်းကော့ကော့အားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“နေပါဦး... သူ့အမေကကော”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်
သည်။

“အင်... သူ့အမေကလဲ သူ့အဖေမဆုံးခင်က သေဆုံးသွားခဲ့
ပါတယ်”

ဟုရှင်းပြလိုက်လေသည်။ ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်သည် အိုစမ်း
ကော့ကော့အားကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဪ... ဪ... သူက မိခင်ရင်အုပ်မှာမကြီးပြင်းခဲ့ရလို့
အခုလို ဟိုမကျ ဒီမကျဖြစ်နေတာကိုး”

အိုစမ်းကော့ကော့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုအား လက်ညှိုးငေါက်

ငေါက်ထိုးကာအော်ဟစ်လိုက်၏။

“ခင်... ခင်ဗျား ဘာစော်ကားတာလဲ”

အိုစမ်းကော့ကော့သည် ပြောရင်း ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွမ်းစုစုကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ ကျာပွတ်ကိုတစ်ချက်ဝှေ့ယမ်း
လိုက်လေသည်။

သူမ၏ကျာပွတ်သည် အဆိပ်ပြင်းသောမြေတစ်ကောင်
ပမာ အိုစမ်းကေ့ကေ့၏ရှေ့တွင် လူးလာခေါက်တုံ့ဖြစ်နေလေသည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့ ဇက်ပုသွားရပြန်လေသည်။

သူမသည် စကားပြောရန်ပင် မဝံ့ရဲတော့ပါချေ။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်
ကွမ်းစုစုအားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နာမည်
ကျော်ကြားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘာမှနားမလည်တဲ့ကလေး
တစ်ယောက်ကို အခုလိုမမြီမ်းခြောက်သင့်ပါဘူး”

ကျာပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစုက ကျာပွတ်ကို တစ်ချက် ခပ်
ပြင်းပြင်းဝှေ့ယမ်းကာပြန်လည်သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က အခန်းတစ်ခုလုံးအား
မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ လက်နက်ပါရဂူကြီးကျူးဟိုင်မင်ကော အခုချိန်ထိ
ရောက်မလာသေးပါလား”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၁၆၃

ပြီးနောက် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်...

“သူက အခုလက်နက်ပါရဂူကြီးဖူချင်းလွေနေထိုင်ခဲ့တဲ့ အိမ်
ဂေဟာမှာနေပြီး လက်နက်ဆန်းတစ်ခုကိုတီထွင်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒီကိုမလာနိုင်ဘူးဆိုတာကို အကြောင်းကြားထားပါတယ်”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

သူက မျက်ခုံးအစုံကိုပင့်ကာကြည့်လိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... သူက ဘာလက်နက်တွေများ တီထွင်နေလို့လဲ”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက ပခုံးတစ်ချက်
တွန့်လိုက်လေသည်။

“အမှန်တော့ သူက လက်နက်တီထွင်ဖို့ထက် သူ့စွဲလန်းခဲ့ရ
တဲ့ကျင်းမေဆိုတဲ့မိန်းကလေးသေဆုံးသွားရတဲ့နေရာမှာ နေထိုင်ပြီး
တိတ်တဆိတ်ကြေကွဲနေတာလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကိုကျတော့
ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းကိုတီထွင်တယ်လို့ပြောတာပဲ”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူ၏စကားကြောင့် အများကြီးစိတ်ဝင်
စားသွားလေသည်။ သူမသည် ထိုင်ရာမှကာ ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးလောကျင်းစုအားကြည့်လိုက်၏။

“ဒါက...”

သူမ၏စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရုပ်တန်သွားရလေ
သည်။ အကြောင်းကား...

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက ကေ့ကေ့အား မျက်လုံးပြူး
ကာကြည့်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က မြေးဖြစ်သူအားလှည့်
ကြည့်လိုက်ပြီး....

“တော်စမ်း ကေ့ကေ့... လူကြီးစကားပြောတဲ့အထဲကို ဝင်
မပါရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

အိုစမ်းကေ့ကေ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က မိမိ၏မြေးမလေးမှာ
နေရာတကာစပ်စုတတ်ပြီး စိတ်ထဲထင်ရာလျှောက်ပြောတတ်
ကြောင်းသိရှိထားသဖြင့် ထိုနေရာနှင့်ဝေးဝေးနေရန် စိတ်ထဲမှတိတ်
တဆိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူက ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးလောကျင်းစုအားကြည့်ကာပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျုပ်တို့က ဒီမရဏဗျပ်စောင်းနောက်ကို ကိုယ့်
နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့လိုက်စုံစမ်းရင် မကောင်းဘူးလား”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက သူ့အား စေ့စေ့
ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားစကားကဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ။ ကျုပ်တို့က ဒီဗျပ်
စောင်းအတွက် တစ်ချိန်က စိတ်တူကိုယ်တူရယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။
အခုကျတော့ ခင်ဗျားကသီးခြားခွဲထွက်ချင်တဲ့သဘောလား”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၆၅

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုရန်းတော့မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား
လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုသဘောမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... အထင်
မလွဲပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသဘောမျိုးလဲ”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အင်... ဒီမရဏဗျပ်စောင်းပြန်ပေါ်လာပုံက ထူးခြားနေ
တယ်လို့ကျုပ်ယူဆမိတယ်”

ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“နေပါဦး... ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ
“ဒီဗျပ်စောင်းပျောက်ဆုံးနေတာ ဆယ်နှစ်တိတိရှိခဲ့ပြီ၊ အမှန်

တကယ်ဆိုရင် ဒီဗျပ်စောင်းကိုသိုင်းလောကသားတိုင်းက မက်မော
နေကြတာပဲ၊ ဒါကိုတောင်မှ ဗျပ်စောင်းပိုင်ရှင်က လက်ထဲမှမထားဘဲ

လေလံတင်ရောင်းချခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး လျှံငွေဆယ်သိန်းကိုတောင်
မှယူမသွားဘူးဆိုတော့ ဒါဟာ သိုင်းလောကသားတွေအချင်းချင်း ဒီဗျပ်

စောင်းကြောင့်ဟိုက်ခိုက်ကြအောင်လုပ်တာနဲ့အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူး
လား”

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုစကားကြောင့်... ကျားပွတ်အဆိပ်မယ်ကွမ်းစုစု တွေဝေ သွားလေသည်။ သူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ဒီဗျပ်စောင်းနောက်ကို ကျွန်မတို့ဝိညာဉ် ဖြူရိုဏ်းကခြေရာခံပြီးလိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က ရင်ကော့လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အဘိုးဖြစ်သူအိုရန်းတော့အားကြည့်ကာ....

“ဘိုးဘိုး ကျွန်တော်လဲ ဒီဗျပ်စောင်ကိုရအောင်ယူပြမယ်”

ဟု မခံချင်စိတ်ဖြင့်ပြောလိုက်၏။ ယင်းအချိန်တွင် ဝိညာဉ် ဖြူလောကျင်းစုနောက်တွင်ရပ်နေသော ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ရှေ့သို့တိုးထွက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် လောကျင်းစုအား လက် နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီဗျပ်စောင်းကို ရအောင် ယူပြပါမယ်”

ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်လေသည်။ အမှန်တွင် သူတို့က လော ကျင်းစုအားပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏မျက်လုံးများကမူ အိုစမ်းကေ့ကေ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျရောက်နေလေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများတွင် ရမ္မက်၏အရိပ်အယောင်များကို တွေ့မြင်နေရ၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၆၇

အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် ယောက်ျားလျာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သာဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သို့သော် သူမ၏လှပကြော့ရှင်းသောခန္ဓာကိုယ်နှင့်ချောမော နုနယ်သည့်မျက်နှာလေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏သရုပ်မှန် ကိုဖော်ပြထားသကဲ့သို့ရှိနေလေသည်။

သူမက မိမိအား ပြူးတူးပြဲဖြင့်ကြည့်ကာပြူးပြီးပြီးလုပ် နေကြသော ဝိညာဉ်ဖြူရိုဏ်းချုပ်၏ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်အား မျက်လုံးပြူးကာကြည့်လိုက်၏။

“နေပါဦး... ခင်ဗျားတို့ကဘယ်သူတွေလဲ”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က သူမအား ပြူးစေစေဖြင့်ကြည့် နေကြသည်။ တစ်ယောက်က ရှေ့သို့တိုးထွက်လာကာ မိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးနာမည်ကဗျူးယံပါ... အစ်ကိုကြီးကဝိညာဉ်ဖြူ ရိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ညာလက်ရုံးပါ”

ကျွန်တစ်ယောက်လည်း ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး မိမိကိုယ် ကိုမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်၏။

“အစ်ကိုလေးနာမည်ကဗျူးဟုန်တဲ့၊ အစ်ကိုလေးကဝိညာဉ် ဖြူရိုဏ်းချုပ်ရဲ့ဘယ်လက်ရုံးလေ”

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူတို့နှစ်ယောက်အား မျက်တောင်မခတ်ဘဲစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချူးယံနှင့်ချူးဟန်တို့မျက်နှာများမှာ လူသေကောင်များသဖွယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြပြီး မျက်လုံးများမှာနီရဲနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ငရဲပြည်မှလာသောတစ္ဆေသရဲများနှင့်တူလှပေသည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူတို့အားကြည့်ကာ ပျိုအန်ချင်လာ၏။
“ဝေ့... ထို့”

သူမက ကုလားထိုင်ပေါ်ဆောင်ကြောင်ထိုင်ကာ ပျိုအန်လိုက်လေသည်။ ချူးယံနှင့်ချူးဟန်တို့က သွားဖြဲ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ညီမလေး နေမကောင်းရင် အစ်ကိုကြီးတို့က ကူညီပေးမယ်လေ”

ပြောပြီး ရှေ့တိုးရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲသွားလေသည်။ သူသည် မိမိ၏မြေးမလေးအား ဤနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာမိသည်မှာမှားပြီဟု ရင်ထဲ၌ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက သူ၏ရင်ထဲမှခံစားချက်ကို သိရှိဟန်တူလေသည်။ သူက မိမိ၏တပည့်နှစ်ယောက်အား လက်ကာပြလိုက်သည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၆၉

“နေကြစမ်း”

အမှန်တွင်... သူသည် အိုရန်းတော့တို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အပေါ်တာဝန်ရှိ၍မဟုတ်ပါချေ။ ဗျပ်စောင်းအတွက် ဆွေးနွေးပွဲပျက်သွားမည်ကိုစိုးရိမ်၍ဖြစ်၏။

ချူးယံနှင့်ချူးဟန်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ဝိညာဉ်ဖြူလောကျင်းစုက မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့အားကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့... ဒီဗျပ်စောင်းနောက်ကို ကျုပ်တို့ပူးပေါင်းပြီးလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မကောင်းဘူး”

ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစု မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဗျပ်စောင်းဟာ အခု ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး စွန်းကုဝေရဲ့ လက်ထဲရောက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က တစ်စုတစ်ဝေးတည်း သွားရင် သူကသိမှာပဲ... ဒီတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့သွားကြမယ်”

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဝိညာဉ်ဖြူရိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက....

“ခင်ဗျား စဉ်းစားပါဦး... ဒီကိစ္စဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက် ချင်းလိုက်နေတာထက် စုပေါင်းအင်အားကိုသုံးသင့်တာပေါ့”

မီးလျှံရိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး... ဒီဗျပ်စောင်းထွက်ပေါ်လာက ကောင်းတဲ့လက္ခဏာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဝိညာဉ်ဖြူရိုဏ်းချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက ပို၍မျက်မှောင် ကုပ်သွားပြန်လေသည်။

“ခင်ဗျားစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

မီးလျှံရိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့... တစ်ချိန်က ကျုပ်တို့လူစုက ဒီဗျပ်စောင်းနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီဗျပ်စောင်းရဲ့အရှင်သခင် မိသားစုက သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီဗျပ်စောင်းဟာ လက်နက် ပါရဂူရဲ့သမီးလေးနဲ့အတူ ရေတံခွန်ထဲကျသွားခဲ့တယ်”

သူကစကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ဒီဗျပ်စောင်းဟာ ပူချင်းလွေရဲ့သမီးနဲ့အတူ ရေ အောက်မှာပျောက်ဆုံးသွားပြီလို့မှတ်ယူထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီဗျပ်စောင်းပြန်ပေါ်လာပြီ... ဒါ ပူချင်းလွေရဲ့သမီး အသက်ရှင်လျက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၁၇၁

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစုစုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် မဲ့ပြုံးပြုံးကာကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗျပ်စောင်းလာရောင်း သွားတဲ့လူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပြောတယ်”

မီးလျှံရိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတက၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တည်ကြည်လေးနက်လာလေသည်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့မိသားစုအတွက်ကလဲ့စား ချေဖို့ဗျပ်စောင်းကို တည်ကြက်လုပ်လိုက်တဲ့သဘောကော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား”

အဆိပ်ကျာပွတ်မယ်ကွမ်းစု မျက်မှောင်ကုပ်ကာစဉ်းစား လိုက်သည်။ တစ်ခဏကြာမှ သူမသည်ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ဒီလောက်အကောင်သေးသေးလေးကို ကျွန်မ တို့က ဂရုစိုက်ရမှာလား”

မီးလျှံရိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း လိုက်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး... အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေအများကြီးရှိသလိုပဲ... သူ့ကိုကျုပ်တို့ပေါ့ဆလို့မရဘူး”

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်အားချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက အားပါးတရ ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ၏အော်ရယ်သံမှာ ကျယ်လောင်စူးရှလွန်းသဖြင့် အိုစမ်း
ကေ့ကေ့မှာနားများအူသွားကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကမန်းကတန်းပိတ်
ထားလိုက်ရလေသည်။ အတန်ကြာမှ ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်အားချုပ်ကြီး လော
ကျင်းစုက ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် မီးလျှံရိုက်
ချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့အားကြည့်ကာ....

“ရိုက်အားချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့... ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ သွေး
ပျက်နေသလိုပဲ”

မီးလျှံရိုက်အားချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ကခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ဘယ်ကိစ္စမဆို သတိထားသင့်တယ်၊
နောက်ပြီး ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေကြီးကျူးဟိုင်မင်ကိုလဲသတိပေးသင့်
ပါတယ်”

ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်အားချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျုပ် ဗျပ်စောင်းကိုရအောင်ကြိုးစားမယ်၊
ပြီးရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကိုစိုးမိုးပစ်မယ်”

မီးလျှံရိုက်အားချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့သည် မြေးမလေးအိုစမ်းကေ့
ကေ့၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်လေသည်။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၇၃

“ကဲ... ညဉ့်နက်လှပြီ၊ ကျုပ်တို့ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ဝိညာဉ်ဖြူရိုက်အားချုပ်ကြီးလောကျင်းစုက ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်ရင်း လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို လက်နက်ပါရဂူကြီးဖုချင်းလွေရဲ့သမီးကလာပြီး
အန္တရာယ်ပြုဦးမယ်နော်၊ သတိထား သွားဦး”

မီးလျှံရိုက်အားချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ စကားမပြောတော့ပါ။ သူ
သည် မြေးမလေးအိုစမ်းကေ့၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာခဲ့လေ
တော့၏။

၀၀၀၀

နေရာကား မီးလျှံဂိုဏ်း၏ဌာနချုပ်တွင်ဖြစ်သည်။
အချိန်ကား ညဉ့်လယ်ယံဖြစ်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်း
တောသည် မိမိ၏ဌာနချုပ်သို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်
ရာဝင်ခဲ့၏။ သူသည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော်လည်း
ဘယ်ညာလူးလိုမို့ကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက်တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာ၏။
“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။
“ဘယ်သူလဲ”

တံခါးရွက်အပြင်ဘက်မှအသံက....

“ဘိုးဘိုး... ကျွန်တော်ပါ”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ပို၍မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်

၏။

“အိုစမ်းကော့ကော့... မအိပ်သေးဘူးလား မြေးလေး”

တံခါးရွက်အပြင်ဘက်မှအသံက....

“ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကိုနှိပ်ပေးချင်လို့ပါ”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ပြုံးလိုက်သည်။

အလွန်ကျေနပ်သောအပြုံးမျိုး ဖြစ်၏။

“ငါ့မြေးက ဘာတွေစပ်စုချင်လို့လဲ”

တံခါးရွက်အပြင်ဘက်မှ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်သံ ကြားလိုက်
ရ၏။

“ဘိုးဘိုး... ကျွန်တော် ဝင်မလာရဘူးလား”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ငိုတော့မငိုလိုက်ပါနဲ့ကွာ... ဝင်ခဲ့ပါ... တံခါး
စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ”

တံခါးပွင့်သွားပြီး အိုစမ်းကော့ကော့ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သူမက အဘိုးဖြစ်သူ၏ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ လက်သီးဆုပ်ကလေး
များဖြင့် ထုရိုက်နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။ မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က
မျက်လုံးမှိတ်ကာငြိမ်သက်နေ၏။ တစ်ခဏအကြာ အိုစမ်းကော့ကော့က
အဘိုးဖြစ်သူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘိုးဘိုး... ဒီဗျပ်စောင်းကို ဘာဖြစ်လို့လူတွေက လိုချင်နေတာ

ကြတာလဲဟင်”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် အိုစမ်းကော့ကော့ဝင်ရောက်လာစဉ်ကပင် တစ်စုံတစ်ခုကိုမေးမြန်းလိုကြောင်းသဘောပေါက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူကပြုံးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုမြေးရဲ့... ဒီဗျပ်စောင်းဟာ အလွန်လျှိုဂှက်ဆန်းကြယ်ပြီးထူးခြားတဲ့အစွမ်းတွေရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ သိုင်းလောကသားတွေက မက်မောနေကြတာပေါ့”

အိုစမ်းကော့ကော့က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ရုတ်တရက်တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရကာ...

“ဒါနဲ့ဘိုးဘိုးတို့လူစုကြောင့် ဒီလက်နက်ပါရဂူရဲ့မိသားစုတွေ သေဆုံးသွားရတယ်ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဘိုးဘိုးတို့က အဲဒီတုန်းက ဗျပ်စောင်းလက်နက်ကိုလိုချင်လို့သာ သွားခဲ့တာပါ။ သူတို့ကိုသတ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိညာဉ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့နန်းတို့က ဗျပ်စောင်းကိုလက်လွှတ်ရမှာစိုးလို့ သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ”

အိုစမ်းကော့ကော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အင်း... သူတို့မိသားစုက တကယ်သနားစရာပဲပေါ့နော်”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု သူတို့ရဲ့သမီးက ဘိုးဘိုးတို့ကို သတ်ဖို့လိုက်ရှာနေပြီ”

အိုစမ်းကော့ကော့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဘိုးဘိုးတို့က သူတို့ဘဝပျက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတာကိုး”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ဘိုးဘိုးတို့ဂိုဏ်းမှာ ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်တွေကို အခုထက်ပိုပြီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်စောင့်ကြပ်ရလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ယူနန်နယ်စပ်ရဲ့လွင်ပြင်ထဲကိုရောက်နေတဲ့ လက်နက်ပါရဂူကြီးကျူးဟိုင်မင်ကိုလဲလိုက်ရှာပြီး ဒီကိစ္စကိုသတိပေးရဦးမယ်”

အိုစမ်းကော့ကော့၏မျက်လုံးများက တစ်ချက်ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“ဘိုးဘိုး... အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကျူးဟိုင်မင်ဆိုတဲ့လူကြီးကို သွားရှာပေးရမလား”

မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့က ကမန်းကတန်း လက်ကပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုစမ်းကော့ကော့ကိုကြည့်ကာ လေးလေးနက်နက်ဟန်တားလိုက်၏။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“မြေးလေး... ဒီကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားနဲ့နော်၊ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်... ဒါကြောင့် လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

အိုစမ်းကေ့ကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘိုးဘိုး”

သူမက ယင်းသို့ပြောလိုက်သော်လည်း သူမ၏ဦးနှောက်ထဲ တွင် လျှို့ဝှက်လှသောမရဏဗျပ်စောင်းအကြောင်းကိုသိအောင် ကြိုးစားမည်ဟုကြံစည်ထားလိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၈) ❖ ၁၇၉

နေဝန်းနီသည် အရှေ့ဘက်မှထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

နေဝန်းနီထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် နွေးထွေးသောနေရောင် ခြည်များ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ကျရောက်လာပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်လာလေသည်။

နွေးထွေးသောနေရောင်ခြည်အောက်တွင် ယူနန်လွင်ပြင် ဆီသို့ ဦးတည်၍သွားသည့်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြင်းစီးလူရွယ်တစ်ယောက်က မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင့်ကာလာလေသည်။

အမှန်တွင်... ထိုလူရွယ်မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အသွင်ဝတ်ဆင်ထားခင်းဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုလျှင်... ဤမိန်းကလေးသည် ယောက်ျားလေး စိတ်ပေါက်နေသော မီးလှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုရန်းတော့၏မြေးကလေး အိုစမ်းကေ့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမသည် မနေ့ညဆီက အတိုးဖြစ်သူနှင့် ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးတို့၏စကားများကိုကြားလိုက်ရပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ လျှို့ဝှက် ဗျုပ်စောင်းကိုစိတ်ဝင်စားလာမိလေသည်။

ထို့ပြင်... လက်နက်ပါရဂူကြီးကျူးပိုင်မင် တီထွင်သည်ဆို သောဗျုပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာမိ၏။

တစ်ဖန် ညဘက်တွင် အတိုးဖြစ်သူက လက်နက်ပါရဂူကြီး ကျူးပိုင်မင်အား မရဏဗျုပ်စောင်းပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေးလိုသည့်ဆန္ဒရှိသည်ကိုသိရှိလိုက်သဖြင့် ယခုကဲ့ သို့ မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်၏ဌာနချုပ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။

ယခု သူမသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အသွင် ဝတ် ဆင်လာခဲ့သဖြင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မည်သည့်အနှောင့်အယှက် ကိုမျှမတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့် မြင်းကိုဒုန်း ဖိုင်းမောင်းနှင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျုပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၈၁

အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် မြင်းကိုဒုန်းဖိုင်း၍မောင်းနှင်ခဲ့ရာ နှစ် ရက် နှစ်ညသို့ကျော်လွန်လာသောအခါ ယူနန်လွင်ပြင်နှင့်နီးကပ်လာ ပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူမသည် အလွန်လှပသောရေတံခွန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြင်းကိုရပ်တန့်ကာ ရေတံခွန်၏အလှကိုငေး မောခံစားနေမိလေသည်။

ယင်းရေတံခွန်မှရေကျသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ကမ္ဘာပျက်မတတ်ထင်ရလောက်အောင် ဆူညံ၍နေလေသည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ရေတံခွန်နှင့် ခရီးတစ်လီခန့်အကွာ၌ရှိနေသော်လည်း ရေကျသံများကိုကြားနေရ ၏။ ထို့ပြင် ယင်းအကွာအဝေးမှမြင်တွေ့နေရသောရေတံခွန်သည် အလွန်လှပသောပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာရှိနေလေသည်။

သူမက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။

ဤမျှ လှပသာယာသော သဘာဝတောတောင်ရေမြေတို့ကို သူမသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမတွေ့မြင်ခဲ့ဘူးပါချေ။

ထို့ကြောင့်... မြင်းဇက်ကြိုးကိုသစ်ပင်တစ်ပင်တွင်ချည်ပြီး ရုတ်တရက်မြေပြင်အား ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲလှပစွာပျံဝဲသွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်၏အကိုင်းကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူမသည် ထိုအကိုင်းပေါ်တွင် ခြေထောက်ကိုတွဲလောင်းချ၍ထိုင်ကာ ရေတံခွန်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူမ၏မြင်ကွင်းသည် ပို၍ပီပြင်လာလေသည်။ သူမသည် သာယာလှပလွန်းသော ရေတံခွန်မှရေများအဆင့်ဆင့်ကျနေပုံကိုကြည့်ကာ ကဗျာစပ်ရန်စိတ်ကူးပေါ်လာသည်။

သူမသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်နေသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုရပါလျှင် မိန်းကလေးမဟုတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ သူမသည် တခြားမိန်းကလေးများနှင့်မတူဘဲ အလွန်ထူးခြားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူမသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမြန်ဆုံးသောမြင်းကိုမှ စီးချင်သည်။ အမြင့်ဆုံးသောတောင်ကိုမှတက်ချင်သည်။

အချစ်အစပ်ပါသောဟင်းကိုမှစားချင်သည်။ အပြင်းဆုံးသောအရက်ကိုမှသောက်ချင်သည်။

ထိုမျှမက စွန့်စွန့်စားစား အလုပ် မျိုးကိုလည်းလုပ်ချင်သည်။ တစ်ဖန် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့်နေထိုင်လိုသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ... မိန်းကလေးသည် မိန်းကလေးသာဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အလွန်လှပသောသဘာဝရှုခင်းကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ ကာရန်လှပသောကဗျာများကိုစပ်ချင်လာမိလေသည်။ သူမသည် ပညာတတ်သောမိန်းကလေးဖြစ်၏။

ထို့ပြင် စာပေအနုပညာကိုလည်းဝါသနာထုံသည်။ သို့သော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကဗျာမစပ်ခဲ့ဘူးပါ။ ယင်းကြောင့် မည်သည့်နေရာမှစ၍ ကဗျာစပ်ရမည်ကိုမသိပါ။

သူမသည် ကြည်လင်တောက်ပသောမျက်လုံးများနှင့် ရေတံခွန်ကြီးကိုကြည့်ကာ ငေးငိုင့်နေမိလေ၏။

ရုတ်တရက် သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထူးဆန်းသောဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။ အကြောင်းကား သူမ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ထဲတွင် ဗျပ်စောင်းတစ်လက်ပိုက်ထားလေသည်။

ကျွန်လက်တစ်ဖက်တွင်မူ ခေါက်စားပွဲတစ်လုံးကိုသယ်ပြီးကာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး မျက်လုံး အစုံကစူးရှတောက်ပနေလေသည်။ ဤမျှ စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်ဟန်မူရာများရှိနေသည် ဟုတွေ့မြင်သတိပြုမိ၏။

ယင်းအချိန် ထိုလူသည် ရေတံခွန်ဘက်ဆီသို့တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ကာခေါက်စားပွဲကိုဖြန့်ခင်းလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဗျပ်စောင်းကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ စတင်တီးခတ်လိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၈၅

ဗျပ်စောင်းသံသည် သာယာငြိမ်ညောင်းသောသံစဉ်တစ် ခုအဖြစ်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် မေတ္တာဘွဲ့အလွမ်းတေး တစ်ပုဒ်ကိုတီးခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့ အလွန်ပင်အံ့ဩသွားမိ၏။ ဤမျှရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းသောလူတစ်ယောက်က အဘယ်ကြောင့် လွမ်းတေးတစ် ပုဒ်ကိုတီးခတ်နေရပါသနည်း။

ရုတ်တရက် သူမသည် ဝိညာဉ်ဖြူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလော ကျင်းစုပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာလေသည်။

“အမှန်တော့ သူကလက်နက်တီထွင်ဖို့ထက် သူစွဲလန်းခဲ့ရ တဲ့ ကျင်းမေဆိုတဲ့မိန်းကလေး သေဆုံးသွားတဲ့နေရာမှာနေထိုင်ပြီး တိတ်တဆိတ်ကြေကွဲနေတာလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကိုတော့ ဗျပ် စောင်းလက်နက်တီထွင်ပေးမယ်လို့ပြောတာပဲ”

သူမသည် ယင်းစကားစုများကို ပြန်ကြားလာမိသောအခါ ရင်ထဲ၌တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဟုတ်ပြီ... ဒီလူကလက်နက်ပါရဂူကျူးဟိုင်မင်ပဲ”

သူမ လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ယင်းသို့ရေရွတ်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက်

ဗျပ်စောင်းက တိခနဲပြတ်တောက်သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ဗျပ်စောင်းတီးနေသောကျူးဟိုင်မင်က ချာခနဲလှည့်ကာ....

“ဘယ်သူလဲ... ထွက်ခဲ့စမ်း”

သူ၏အော်ဟစ်သံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။ အိုစမ်းကေ့ကေ့ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားလေသည်။ သူမသည် တွဲလောင်းချထားသော ခြေနှစ်ဖက် ကို ကမန်းကတန်းဆွဲယူကာသစ်ပင်ပေါ်တင်လိုက်၏။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာလျင်မြန်သည်။ တိကျသည်။ သို့သော် ကျူးဟိုင်မင်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။ အလွန်တိုးညှင်းသောလေ တိုးသံတစ်ခုကို သူ့ကြားလိုက်ရ သည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သောလူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤလေတိုးသံမှာ အဝတ်လေတိုးသံဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဤ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေပြီး မိမိအား ချောင်းမြောင်းနေသည်ဟုနားလည်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၁) ❖ ၁၈၇

“ဘယ်သူလဲ... ထွက်ခဲ့လို့ပြောနေတာမကြားဘူးလား”

သူကပြောရင်း လေတိုးသံကြားရာဆီသို့မှန်းဆကာ ပြေး ထွက်လာသည်။ အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် အခြေအနေမဟန်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူမက သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးပြောင်း ကာထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

ယင်းတင်အချိန်လေးမှာပင်... ကျူးဟိုင်မင်သည် သူမအား တွေ့မြင်သွားလေတော့၏။

“ရပ်စမ်း”

သူမ အမိန့်ပေးအော်ဟစ်ရင်း အိုစမ်းကေ့ကေ့ရှိသော သစ်ပင်ဆီသို့ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိသွား၏။ ထို့နောက် အိုစမ်းကေ့ကေ့အား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း....”

အိုစမ်းကေ့ကေ့မှာ ကမန်းကတန်းရှောင်တိမ်းလိုက်ရသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ မြေပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။ သူမသည် ချက်ချင်း ပင် ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောခွေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ပြုတ်ကျခဲ့သည့်အရှိန်ကြောင့် ခါးတွင်စည်းထား သောခါးစည်းကြိုးကပြတ်တောက်သွားသဖြင့် ဓားအိမ်ကော ဓားရောက် ရောကာ လက်ထဲသို့ပါရှိလာလေသည်။

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင်... ကျူးဟိုင်မင်သည် သူမ၏ လည်မျိုကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ညှစ်ကာ သစ်ပင်ပင်စည်တွင်ဖိကပ် ထားလိုက်၏။

အိုစမ်းကေ့ကေ့၏ရင်ထဲ၌ စိုးထိတ်သွားသည်။

သို့သော် သူမသည် ဟန်မပျက်ပင် ကျူးဟိုင်မင်အား တင်း မာသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

ကျူးဟိုင်မင်၏အသံက အေးတိအေးစက်နိုင်လှသည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့ ခံပြင်းသွားမိ၏။ ကျူးဟိုင်မင်၏နိုင်ထက် စီးနင်းပြုခံရခြင်းအတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ထားလိုက်၏။

ယင်းအချိန် ကျူးဟိုင်မင်က လက်ကို အားစိုက်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်မျှ အားစိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိုစမ်းကေ့ကေ့ မှာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်လာလေသည်။

ကျူးဟိုင်မင်က သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေ သည်။ အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် သူထင်မှတ်ထားသလို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း နား လည်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (ပ) ❖ ၁၈၉

သူသည် ချက်ချင်းပင် လက်ကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် ကျူးဟိုင်မင်က လက်ကိုလွှတ်လိုက် သည့်တိုင်အောင် အသက်ရှူ၍မဝဘဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာ လေသည်။

“အ... ဟွတ်... ဟွတ်”

အတန်ကြာမှ သူမသည် ချောင်းဆိုးရပ်ကာ ကျူးဟိုင်မင် အား ဒေါသကြီးစွာကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြန်သည်။

ကျူးဟိုင်မင်က မဲပြုံးပြုံးကာ ဓားအိမ်အား လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ချက်တောက်ထုတ်လိုက်၏။

“ဝုစ်...”

ရုတ်တရက် ဓားအိမ်ထဲမှဓားကလေးသည် လေထဲလွင့် တက်သွားလေသည်။ ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် ကျူးဟိုင်မင်က လေထဲမှဓားကိုခုန်ဖမ်းယူကာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ထိပ်ဖျားတွင်စိုက် ထားလိုက်ပြီး အောက်သို့ပြန်လည်ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

အိုစမ်းကေ့ကေ့ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင်စိုက်ဝင်နေသောဓားနှင့် ကျူးဟိုင်မင်အား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေ လေတော့၏။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျူးဟိုင်မင်က သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ အေးတိအေးစက် အသံဖြင့် တစ်ခွန်းချင်းပြောလိုက်လေသည်။

“မင်း မသေချင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောစမ်း”

အိုစမ်းကေ့ကေ့မှာ ခံပြင်းနေသော်လည်း ကျူးဟိုင်မင်၏ စကားကို အဖြေမပေးဘဲမနေဝံ့တော့ပါ။

“အိုစမ်းကေ့ကေ့....”

ကျူးဟိုင်မင်၏မျက်လုံးများ ပင့်တက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က ဓားအိမ်လွတ်ကိုငုံကြည့်နေပြီး သူ၏အမေးကိုအဖြေမပေးပါ။ ကျူးဟိုင်မင်က သူမ၏ခေါင်းမာပုံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေသည်။

“မီးလျှံဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုရန်းတော့ရဲ့ မြေးက တကယ်ခေါင်းမာတယ်လို့ကြားဖူးတာဟာ အခုတော့ လက်တွေ့ပါပဲလား”

သူကပြောပြီး ရုတ်တရက် ဓားစိုက်ထားသည့်သစ်ပင်အား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်၏။ သစ်ရွက်များနှင့်အတူ အိုစမ်းကေ့ကေ့၏ဓားလည်းပြုတ်ကျလာ၏။ အိုစမ်းကေ့ကေ့က ပြုတ်ကျလာသောဓားကိုမော့ကြည့်ကာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားသည်။

အကြောင်းကား ဓားသည် သူမ၏ဦးခေါင်းတည့်တည့်ပေါ်သို့ပြုတ်ကျလာနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းစိညာဉ် (၀) ❖ ၁၉၁

သူမက ရှောင်တိမ်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ကျူးဟိုင်မင်က သူမ၏ညာဘက်ပခုံးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကပ်ထားကာအေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်....

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

သူ့စကားသံ ဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်မှပြုတ်ကျလာသောဓားသည် အိုစမ်းကေ့ကေ့၏ဓားအိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ အိုစမ်းကေ့ကေ့၏မျက်လုံးများမှာ အသမတန်ထပ်မံပြူးကျယ်သွားပြန်၏။ သူမသည် ကျူးဟိုင်မင်အားကြက်သေသေကာကြည့်နေမိလေသည်။ ကျူးဟိုင်မင်က သူမအား မကြည့်ပါ။

ရေတံခွန်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို အဖြေပေးနိုင်ပြီမဟုတ်လား”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူ့အားပြန်လည်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုသတင်းတစ်ခုပေးချင်လို့”

ကျူးဟိုင်မင်က သူမဘက်သို့ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်၏။

“ဘာ မင်းကကျုပ်ကိုသတင်းတစ်ခုပေးချင်လို့ ဟုတ်လား”

အိုစမ်းကေ့ကေ့ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ”

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မရဏဗျပ်စောင်းပြန်ပေါ်လာပြီ”

“ဘာ....”

ကျူးဟိုင်မင်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေသည်။

အိုစမ်းကော့က အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

သူမသည် ကျူးဟိုင်မင်အား စတွေ့စဉ်ကပင် အလွန်တည်

ငြိမ်သောလူဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ထားလေသည်။

ယခု မရဏဗျပ်စောင်းဟူသောအသံကိုကြားလိုက်ရသည်

နှင့် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှတုန်လှုပ်သွားရပါသနည်း။

သူမသည် မရဏဗျပ်စောင်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားလာလေ

သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ကျူးဟိုင်မင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် မေး

လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း... မရဏဗျပ်စောင်းက ဘယ်လိုပြန်ပေါ်လာတာ

လဲ”

အိုစမ်းကော့ကရှင်းပြလိုက်ရလေသည်။

“တောင်ကြားမြို့မှာ မရဏဗျပ်စောင်းကို လေလံတင်ပွဲလုပ်

တယ်လေ၊ အဲဒီလေလံတင်ပွဲမှာ ရွှေမြားဂိုဏ်းက ဒုဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့သား

စွန်းထင်းလုကရသွားတယ်”

“ဒါဆိုရင် မရဏဗျပ်စောင်းက ရွှေမြားဂိုဏ်းကိုရောက်သွား

မှာပေါ့”

ဗျပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၀) ❖ ၁၉၃

“ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီဘိုးဘိုးက ဒီဗျပ်စောင်းပြန်ပေါ်လာ တာဟာ လက်နက်ပါရဂူကြီးဖုချင်းလွေရဲ့သမီးကြီးက ရေတံခွန်ထဲကျ ပေမယ့် မသေလို့ပြန်ပေါ်လာတယ်လို့ယူဆပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဒီလောက်ရေစီးကြမ်းတဲ့နေရာမှာကျ သွားခဲ့တာသေရမှာပေါ့... လူမှားတာများလား”

ကျူးဟိုင်မင်က ရေတံခွန်ဆီလှမ်းကြည့်ကာ တစ်ယောက် တည်းတီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။ အိုစမ်းကော့က သူ့အား အကဲခတ် ကြည့်နေလေသည်။ ရုတ်တရက် ကျူးဟိုင်မင်က သူမအားဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းဒီနေရာကိုရောက်လာတာဟာ ဒီစကားပြောဖို့ သက်သက်လား”

အိုစမ်းကော့ကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ကျူးဟိုင်မင်ကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မင်းမှာတခြားအကြောင်းတစ်ခုခုရှိဦးမယ်၊ ပြောစမ်း... ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာရတာလဲ”

အိုစမ်းကော့က သူ့အားမော့ကြည့်လိုက်၏။ သူကသူမအား မျက်မှောင်ကုပ်၍စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

“မင်းကျုပ်ကိုတစ်ခုခုဖုံးကွယ်ထားတာသေချာတယ်၊ အမှန်နဲ့ အတိုင်းပြောစမ်း”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အိုစမ်းကေ့ကေ့၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။
သူမသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ...

“ကျုပ်ကဘာကိုဖုံးကွယ်ထားလို့လဲ”

ကျူးဟိုင်မင်က သူမအားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏အကြည့်
မှာစူးရှထက်မြက်ပြီး ဓားပါးလေးနှစ်လက်ပမာ အသည်းနှလုံးသို့
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်ဟု အိုစမ်းကေ့ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။ သူမသည် လိမ်ညာ၍မရမှန်းသဘောပေါက်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတီထွင်နေတယ်ဆိုတဲ့ဗျုပ်စောင်းကို စိတ်
ဝင်စားတာလဲပါတယ်”

ကျူးဟိုင်မင်က သူမ၏စကားကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင်
ခံပြင်းသည့်ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူက ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ဗျုပ်စောင်းကို ဘာမှစိတ်မဝင်စားသင့်ဘူး... မင်း
တကယ်စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် မရုဏ်ဗျုပ်စောင်းကိုပဲစိတ်ဝင်စားသင့်
တယ်”

အိုစမ်းကေ့ကေ့သည် ကျူးဟိုင်မင်အနေဖြင့် ဗျုပ်စောင်း
လက်နက်ကိုမတီထွင်နိုင်သေးကြောင်းနားလည်လိုက်၏။

တကယ်တွင်မူ... သူမ အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားသည်မှာ
မရုဏ်ဗျုပ်စောင်းဖြစ်၏။

ဗျုပ်စောင်းသံရှင်သိုင်းဝိညာဉ် (၅) ❖ ၁၉၅

သို့သော် သူမသည် ရွှေမြားဂိုဏ်း မည်သည့်နေရာတွင်ရှိ
သည်ကိုမသိရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မိမိသိသောကျူးဟိုင်မင်ရှိနေသည့်
ယူနိုလွင်ပြင်ဆီသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အိုစမ်းကေ့ကေ့
သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အင်... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က အဲဒီမရုဏ်
ဗျုပ်စောင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာပါ... ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလိုက်ရမှန်း
မသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

ကျူးဟိုင်မင်က သူမအားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ကာ...

“မင်းက ရွှေမြားဂိုဏ်းရဲ့ဌာနချုပ်က ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်
ဆိုတာသိရင် သွားမှာလား”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ...

“ဟာ... လိုက်သွားမှာပေါ့”

ကျူးဟိုင်မင်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင်ကျုပ်ပြောပြမယ်”

“တကယ်လားဗျ”

“တကယ်ပေါ့”

အိုစမ်းကေ့ကေ့က သူ့အနီးသို့တိုးကပ်ကာ ကမန်းကတန်း
မေးလိုက်၏။

“သူတို့ဂိုဏ်း ဘယ်နေရာမှာရှိလဲဟင်”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ကျူးဟိုင်မင်က အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်

“ကျန်းနန်ဒေသ...”

ဟုပြောလိုက်၏။ အိုစမ်းကေ့ကေ့ထခုန်လိုက်သည့်

သူမကသေချာစေရန် ကျူးဟိုင်မင်အားထပ်မံပြောလိုက်

“ကျန်းနန်ဟုတ်လား”

ကျူးဟိုင်မင်ကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

အိုစမ်းကေ့ကေ့က ဝမ်းသာအားရဖြင့်ခေါင်းညိတ်

“ဟုတ်ပြီ... ကျုပ် အဲဒီကျန်းနန်ကို ဘိုးဘိုးနဲ့ငါး... ကံ

မနည်းရောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

သူမသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး... အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်”

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့်သစ်ပင်အောက်တွင် ချည်

နှောင်ထားသောမြင်းဇက်ကြိုးအား ဖြေလိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်လွှားခနဲခုန်တက်ကာ ခုန်းစိုင်းမောင်း

နှင်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

